

Šentjurske

Knjižnica

NOV

Šentjur
do 0
ŠENTJURSKÉ
1997

352(497.4 Šentjur)

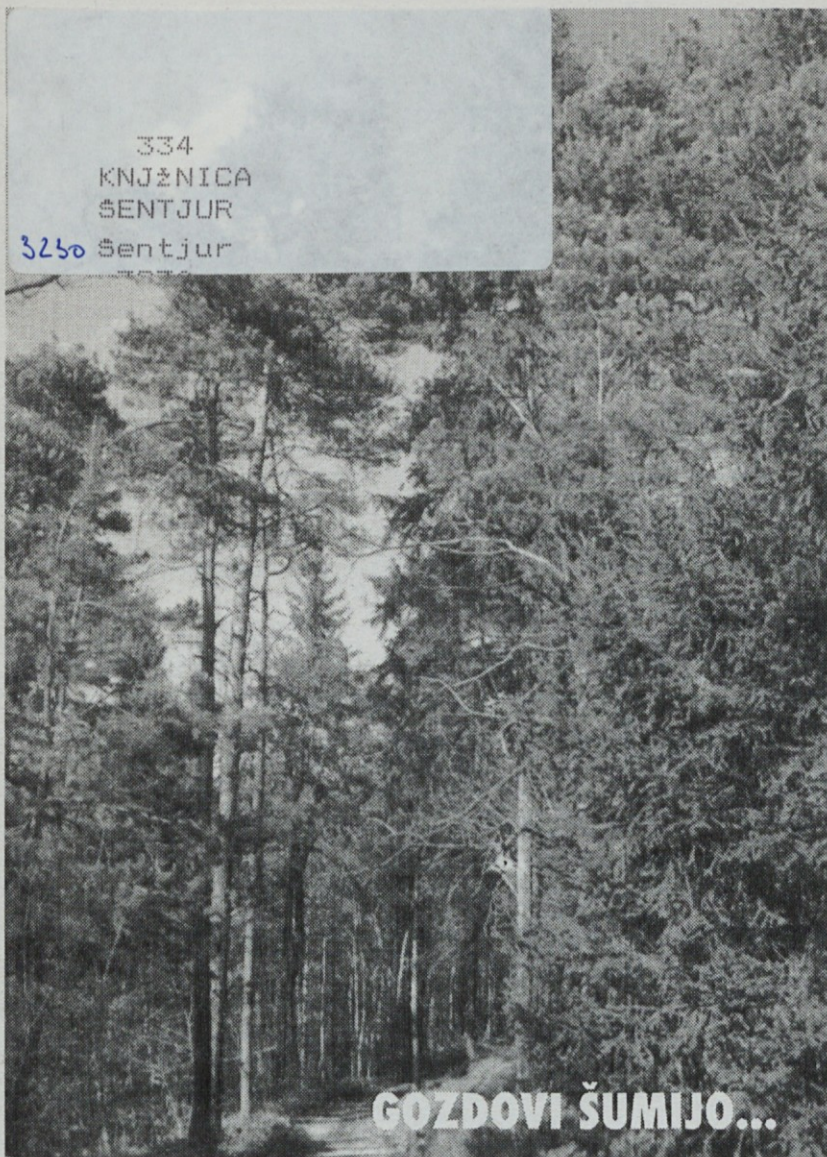
0093032,4

COBISS o

KNJIZNICA ŠENTJUR

23. april 1997 letnik: IV št: 4 cena: 150 SIT

poštovina plačana pri pošti Šentjur

334
KNJIZNICA
ŠENTJUR
3250 Šentjur

GOZDOVI ŠUMIJO...

Občina še brez proračuna
Anketa: Občinski svetniki o proračunu
Komu šumijo gozdovi domači...
Dekan M. Zemljič: Cerkev ne more biti
apolitična
Lucija se vrača

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom
Tel.: 063 743 316, 0609 611 603
V TRŽNICI ŠENTJUR

VROČE CENE

elektromateriala, kablov,
žarnic, audio in video kaset
ter še mnogo drugega!

Vljudno vabljeni!

C & C OMV - ISTRABENZ

Podjetje za trgovino in marketing d.o.o. 3230 Šentjur, tel.: 063/743-802

BENCINSKI SREVIS
TRGOVINA, BISTRO,
AVTOPRALNICA,
VULKANIZERSKO-
MEHANIČNA
DELAVNICA

POSEBNA PONUDBA

Ob zamenjavi zimskih
gum z letnimi, vam vaše
zimске shranimo v našem skladišču
do naslednje sezone!

DELOVNI
ČAS:

VSAK DAN
OD 6. - 22. URE

PREVOZI & TRGOVINA

OSEB IN TOVORA

V TRANZITU

PETER JERŠIČ

Vrtna ulica 1, tel.: 743-007, 38-874, 0609 624 091

Nudi:

- ➔ PREVOZE OSEB IN TOVORA S KOMBI VOZILOM
- ➔ PREVOZE BLAGA S TOVORNJAKOM DO 4T
- ➔ PRODAJA GRADBENEGA IN TEHNIČNEGA MATERIALA PO NAROČILU

Naročeno blago pripeljemo na dom
po najugodnejših cenah!

vse vrste izolacij
POSEBNA PONUDBA:
NOVOTERM (I. in II. kvalitete)
že od **2.800,00 SIT/m³**

TRGOVSKO PODJETJE
AHAC d.o.o.

Stopče 31, 3231 Grobelno tel. & fax. 063/794-030

**Največja ponudba alkoholnih
in brezalkoholnih pijač!**

AKCIJA V MESECU MAJU

LAŠKO PIVO 0,5L - ZABOJ
2.400,00 SIT

PLOČEVINKE ZLATOROG CLUB 0,5L
2.550,00 SIT

LEDENI ČAJ RADENSKA 0,33 36,00 SIT
light - gozdni sadeži

SIRUPI FRUCTAL 31 574,00 SIT

SIRUPI NEKTAR 2l vsi okusi 449,90 SIT

TEMPEL 1,5 79,12 SIT

NOVO PIVO NOVO PIVO NOVO PIVO

CELJSKI GROF 80 SIT

KOZOROG 80 SIT

Vsak mesec novo presenečenje!
Ne zamudite takšne priložnosti!

MLA-CAR

HYUNDAI

HYUNDAI Coupe

2.0 DOHC, 16V, 139 KM,
največja hitrost 209 km/h

- ABS, bočne ojačitve, varnostni odbijači 5 km, 2x airbag,
el. pomik stekel, klima, radio, AL platišča, avtoalarm

PRODAJA IN SERVIS VOZIL

Stopče 32b, 3231 Grobelno

Telefon: 063/794-300, 794-310, fax: 063/794-320

MITSUBISHI MOTORS

MITSUBISHI CARISMA

1800 GLS, 115 KM

- ABS, bočne ojačitve, 2 x airbag, el. pomik stekel,
centralno zaklepanje

NAJUGODNEJŠI KREDITI

za vse modele avtomobilov HYUNDAI

3 leta TOM + 5

4 leta TOM + 6

5 let TOM + 7

Gozdovi in oblast

Gozdovi so postali nadvse hvaležno sredstvo za zganjanje demagogije v politiki. Jelinčič jih jadrno jaha že lep čas, zdaj se mu je zelo uspešno pridružila še Združena lista. Svoj referendum so prodajali takorekoč za med. Takole pravijo: "... slovenske zemlje in gozdov ne smejo dobiti stari fevdalci, novi veleposestniki, tujci in Rimokatoliška cerkev. Vse, ki vam je za ohranitev našega bogastva - naše zemlje, naših gozdov, kakor tudi z žulji tisočev delavcev - zgrajenih tovarn, pozivamo, da podprete naš predlog!"

Ni kaj, lepo in močno povedano. Človek bi se pravzaprav moral z njimi kar strinjati. Toda le, če bi ne vedel, da so gospodje tovariši s takšnimi in podobnimi parolami nekoč v imenu delavskega razreda že osvojili oblast - in vse zapackali. Mar to pomeni, da bi radi poskusili še enkrat? Vse tako kaže. Sicer tudi prvič niso mislili zares, saj so kaj kmalu omagali in v nadaljevanju skrbeli predvsem za svoje koristi. Na račun delavskih stisk jim je to prav lepo uspelo. Bi tudi zdaj radi zajahali naša domoljubna čustva - iz precej podobnih razlogov?

Fevdalni družbeni red in pravo veleposest (tudi cerkveno) sta ukinila že avstrijski cesar Jožef II in Kraljevina Jugoslavija. Te nihče ne želi vračati in je, vsaj kolikor jaz vem, ne vrača. Komunisti so po vojni hoteli uničiti le še zadnjega lastnika zemlje, kmeta, tistega, ki je zrasel z zemljo in ga ni bilo mogoče internacionalizirati in vkalupiti v njihovo vizijo pravične družbe, da bi ustvarili nova veleposestva. Svoja - družbena! Če ni šlo z besedo, sta bila argument puška in zapor. V vseh teh primerih je pošteno, da se zemlja vrne. Popraviti je potrebno tiste krivice, ki jih je možno popravljati. Življenj, oropane ljubezni in desetletja razvojnih zamud pa tako ali tako ni mogoče vrniti. Pa ne tujcem, grofom itd., kot nam pridigajo dežurni propagandisti. Gre za naše ljudi, za naše državljanke. Če se je naša tako imenovana demokratična oblast spozabila, in očitno se je, in pogledala skozi prste nekaterim mogočnikom, jim protizakonito priznala državljanstvo zato, da bi jim - bogve zakaj - vrnila na tisoče hektarov gozdov, gre tu bolj za kriminal kot za sistemsko napako denacionalizacije. Tisti, ki so si v neposredno preteklem mandatu privoščili te zlorabe - spomnite se, tudi Združena lista je bila zraven - zdaj vpijejo: ujemite tatu! In mi v dirko za tatom, ki pa v resnici stoji v ozadju, si mane roke in prešteva glasove, ki mu jih bo ta dirka navrgla na naslednjih volitvah. Lahko izglasujemo deset referendumov in sprejmemo prav toliko krasnih zakonov, nič nam ne bo koristilo, če bomo dopustili, da naši oblastniki delajo mimo zakonov.

Podobno je s Cerkvno posestjo. Če pride povprečno na slovensko župnijo okrog 30 ha zemljišč, ne moremo govoriti o fevdalni posesti. Po zakonu ima Cerkev nesporno pravico do tega premoženja. Lahko pa so vprašljivi tisoči hektarov škofijskih gozdov. Kaj je v resnici z njimi, nam morajo pojasniti pravniki, ne da bi nas bilo treba demagoško voditi na referendum in pihati na naše emocije! In če je napaka v denacionalizaciji, ima vladajoča

koalicija dovolj glasov, da Zakon brez referendumov kdajkoli popravi.

Pustimo ob strani vprašanje, kaj bi Škofija počela z desettisoči hektarov. V vsakem primeru si je s to dirko za premoženjem, od katere se v resnici ni nikoli nedvoumno ogradila, napravila strahovito moralno škodo: pokazala je, da za visokimi načeli nadzemnega poslanstva tlijo še povsem posvetne strasti. To ji zamerijo tudi mnogi pravi verniki. Toda, to je njen problem in ne tema za visokoleteče politične referendume o "naših" gozdovih. Navsezadnje, cerkveni gozdovi niso v resnici nič manj naši kot če bi bili državni.

Franc Kovač

Bohor

Bohor žari, Bohor je vstal -	saj biser si naš
nekoč - in nas obvaroval.	in tvoje smo korenine.
Zdaj vstajamo mi,	Danes, Bohor,
ki tu smo doma,	tvoji pojejo vrhovi
od Žage, Mange, Šentvida,	pesem prošnjo iz globin:
Planine in Doropolja,	"Ne prodajte me,
kjer varna pred točo	saj vaš sem sin!"
naša so polja.	

Nikomur ne damo te, Bohor,

Ivanka Uduč

Ljubljanska 26, 3230 ŠENTJUR
Tel./fax: 063/743-151.

EKOLOŠKI KREDIT

za plinsko
in oljno ogrevanje

PP/R vodnik od	49,90
PGP vodnik od	49,90
plafoniere	990,00
El. omarica PMO-2	8.975,00
avtomatske varovalke	698,70

Kvedrova, pri Bohorču
Tel: 063/740-151.

AKCIJA

kolesa ATALA
Mali gospodinjski aparati
Akustika + TV SAMSUNG

**Naslednja številka
Šentjurskih novic izide
v sredo, 28. maja 1997!**

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Seliškarjeva 10. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Tisk: Diling, Velenje. Po mnenju Urada vlade za informiranje št. 23/713-93 sodi časopis Šentjurske novice med proizvode informativnega značaja in se plačuje zanje 5% prometni davek, ki je vračunan v ceno.

Naslov uredništva: Seliškarjeva 10, Šentjur. Telefon: 743-561. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-603-37277

Občinski svet zavrnil predlog proračuna '97

Zavrnitev predloga proračuna '97, ki se je zgodila na zadnji seji OS, pomeni resno klofuto občinski upravi, ki bo dolgo odmevala. Upajmo le, da jo bo razumela vzgojno, kajti sicer bi znalo priti do jalovega dokazovanja moči.

Težave so se začele pravzaprav že pri sprejemanju zaključnega računa proračuna '96. Čeprav je bilo poročilo Nadzornega odbora zelo ugodno, saj predsednik g. Mirjan Bevc, čeprav iz opozicijskih vrst, ni našel pri delovanju občinske uprave prav nič spornega, mu svetniki niso pritegnili. Morda tudi zato ne, ker je g. Bevc na eni strani priznal, da se NO sploh ni spuščal v vsebinske zadeve, temveč je le preverjal skladnost poslovanja s predpisi, po drugi strani pa je dajal nedvoumne sodbe o tem, da je bilo s plačami občinskih uradnikov vse v redu, da so bili stroški preventivnih zdravstvenih pregledov čisto OK in da si občinarji niso dovolili nobenih privilegijev. Po sodbi nekaterih svetnikov naj bi bila Bevčeva blagohotnost le posledica kredita, ki ga je Alpos dobil na Občini. Skratka, naj bi šlo za nekorektno povezanost predsednika NO in občinske uprave.

Svetniki LDS so bili hudo nezadovoljni, ker je bila lanska proračunska poraba realizirana 99 odstotno, torej je šlo v globalu za odlično planiranje, kljub temu pa so bile nekatere postavke (ceste, komunala) realizirane komaj 40 odstotno, druge pa tudi 350 odstotno. Takšna nesorazmerja so ocenjevali za omalovaževanje Občinskega sveta in za prekoračitev pristojnosti. Urad župana bi bil dolžan pravočasno pripraviti rebalans proračuna, ne pa, da je nenamensko potrošil občinski denar.

Erjavec (ZL) je celo ugotavljal, da ima po prikazanih številkah proračun celo 75 milijonov suficita, g. Zatler, prav tako iz Združene liste, pa vse do konca seje ni mogel dobiti podatka, kam je šlo 111 milijonov odpisanih terjatev iz premoženjske bilance občine. Artnak (LDS) je zahteval obrazložitev vseh postavk, ki odstopajo od plana, nikakor pa tudi ni bil zadovoljen s pavšalno oceno Nadzornega odbora glede plač občinske uprave in je zahteval, da jih župan predloži svetu še pred sprejemom proračuna.

Na tej točki se je zgodila tudi prva resnejša zamera, ki je kasneje morda tudi odločilno prispevala k odločitvi za zavrnitev predloga proračuna. Župan je namreč odločno (če že ne tudi arogantno) dejal, da občinskih plač svetnikom na mizo pač ne bo dajal. Kasneje, pri sprejemanju amandmajev k predlogu proračuna se je pokazalo, da je zamera res bila, kajti praviloma so bili sprejeti le tisti amandmaji, ki so jemali iz vreče občinskih plač.

Po kratkem odmoru, ki ga je za posvetovanje pred glasovanjem predlagala LDS, je bil Zaključni račun za leto 1996 v znesku 874 milijonov SIT sprejet s 13 glasovi koalicijskih (SKD, SLS in SDS) svetnikov, ki v razpravi praviloma niso sodelovali ali pa so (Leskovšek - SLS, Čokl - SKD) svojo občinsko upravo. Očitno je prevladalo mnenje, da je za že porabljene denarje pač škoda tratiti čas.

Drugi del seje je bil namenjen sprejemanju predloga proračuna oziroma amandmaju k proračunu. Predlog proračuna se

vsebinsko ni razlikoval od osnutka. Vse je kazalo, da je občinska uprava ponudila le nekaj več ali manj kozmetičnih popravkov, s katerimi je poskušala pridobiti svetnike. Končne številke 924 milijonov tolarjev in skromnega indeksa porasta 104,9 pa tako ali drugače nihče ni niti poskušal poskušal spremeniti.

Odbori OS so predlog proračuna mlačno podprli. Še najbolj dvoumen je bil predsednik odbora za občinsko premoženje g. Zatler, ki je ugotovil, da proračun uvaja dve kategoriji občanov. Manjšo skupino z velikimi indeksi in večjo z manjšimi indeksi, potem pa je dvoumno pozval svetnike, naj glasujejo za proračun po svoji vesti.

Šest dobro pripravljenih amandmajev nestranskega gospoda Mestinška, ki je poskušal napolniti prosvetarski proračun na račun proračunske rezerve, doma upokojevcev, vodovodnega senzorja motnosti in plač občinskih uradnikov, je doživelo žalosten kolektivni konec. Sprejet ni bil nobeden. Uspešnejša je bila SLS, ki je na račun proračunske rezerve izborila 1 milijon SIT za pločnik proti Novi vasi (Po besedah gospe Ratajeve z občine bo ravno dovolj za začetek začetka), pol milijona za vrata cerkve Sv. Uršule na račun spomeniškega varstva in 300 tisočakov za godbo na pihala.

Če je SLS štartala na "cerkveno" področje, ji je SKD vrnila s posegom v kmetijstvo. Pol milijona so vzeli iz občinske amortizacije in ga namenili za izgradnjo gnojnih jam. Za ta predlog je glasovalo kar 17 svetnikov. Poskrbeli so tudi za svoje skavte, ki so dobili 150 tisočakov na račun občinske Zveze prijateljev mladine, občinskemu skladu za razvoj podjetništva pa so primaknili 1 milijon iz sredstev za širitev telefonskega omrežja.

Socialdemokrati, ki so spregledali, da je spreminanje proračuna tik pred sprejetjem jalov posel, so pripravili en sam amandma, ki pa je bil težak kar 53 milijonov. Predlagali so, da se končno ustanovi stanovanjski sklad in se prično pregledno uporabljati za stanovanjsko izgradnjo namenjena precejšnja sredstva, ki se sicer "valjajo" po proračunu. Gospa Ratajeva je v imenu občinske uprave predlog gladko zavrnila, na glasovanju pa sta jim za uspeh manjkala dva glasova. Zanimivo je, da so bili proti njihovem predlogu tudi svetniki konkurenčne "bratske" Združene liste socialnih demokratov, ki si sicer tudi prizadevajo za razjasnitev stanovanjske problematike v občini. To je "Janševce" tako prizadelo, da so sklenili, da za predlog proračuna ne bodo glasovali. Tako se je zgodilo, da je proračun padel zaradi nejasnosti pri gospodarjenju s stanovanjskimi sredstvi.

Na sami seji je bilo vloženih še več amandmajev posameznikov in ad hoc skupin (Brglez + SLS, Zatler + Združena lista, Gorečan + LDS...), ki so na različne več ali manj špekulativne načine poskušali na hitro v proračunu uveljaviti svoje lokalne ali strankarske ineterese. Brglez in Leskovšek (SLS) sta hotela namesto javno razsvetljenih ulic imeti regresirana meso in mleko, Zatler (ZL) bi precejšen del sredstev, namenjenih za zdravstveno zavarovanje nezaposlenih, porabil za ceste, Gorečan pa je s spretno razdelitvijo domnevnih sredstev za

demografijo poskušal izboriti nekaj več denarja za asfaltno prevleko proti Proseniškem. Vsi amandamji so kar po vrsti padli predvsem zato, ker so jemali denar tam, kjer ga že tako ali drugače ni bilo dovolj.

Poleg teh je bilo podanih še več amandmajev, ki do svetnikov niso prišli v pisni obliki in jih zato tudi v ŠN ne moremo korektno predstaviti.

Tik pred glasovanjem je Kovač (SDS) obrazložil svoj vzdržani glas. Poleg nesprejetega socialdemokratskega stanovanjskega amandmaja je predlagateljem še očital slab sistem priprave proračuna, neresno sprejemanje amandmajev in pa zapostavljanje SDS v fazi pripravljavanja proračuna. Za predlog proračuna je glasovalo le 10 svetnikov SKD in SLS, kar je bilo za sprejetje odločno premalo. Proračunska debata se bo torej v kratkem ponovila. Zanimivo bo videti, kako bo občinska uprava uspela do prihodnje seje materializirati nekatere glasne zahteve Občinskega sveta.

Po tej točki je bila seja ob 22. uri prekinjena in se bo nadaljevala prihodnji ponedeljek.

Tudi pod točko Pobude in vprašanja je bilo slišati več zanimivosti, ki pa jih bomo poskušali obširneje predstaviti takrat,

ko bodo na postavljena vprašanja pripravljene tudi odgovori pristojnih služb. Res je tudi, da se prav ta točka morda le prevečkrat zlorablja za osebno promocijo posameznikov in strank in jo tudi občinska uprava tudi zato ne jemlje dovolj resno.

Zupanc (LDS) se je razhudil zaradi dvomesečnega odlaganja seje OS, Atrnak (LDS) je svojim šestim pobudam, na katere še ni dobil odgovorov, dodal 8 novih, Oset (SDS) je dal 4 pobude za urejanje šentjurskih prometnih in gasilskih težav, Vrečka in Koleševo (oba LDS) še vedno žuli promet na ulici Pod Vrbcu, Korže (SDS) je predlagal ureditev vodovodnih težav na relaciji Slatina - Luterje, Zatlter (ZL) je zahteval pojasnilo, kdo od občinskih uslužbencev se poleg službe (na delovnem mestu?) ukvarja še s podjetništvom in drugimi posli, svetniki SDS Korže, Oset in Kovač so zahtevali, da se takoj začne reševati stanovanjska problematika v občini.

Točko je zaključila predsednica Osetova z odločno zahtevo, da se vsi odgovori dostavijo sekretarju OS do 28. aprila do 8. ure.

Da bi se kaj takega res zgodilo, je težko pričakovati, ker se je vseh pobud in vprašanj nabralo za lep kupček.

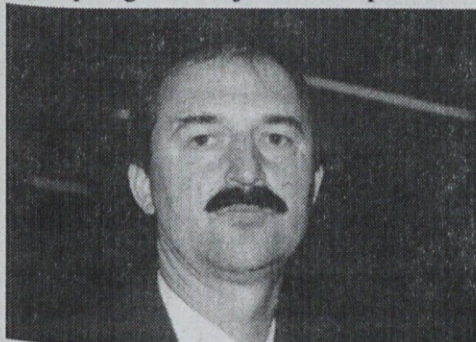
F.K.

ANKETA: Občinski svetniki o proračunu

Dogajanja na zadnji seji Občinskega sveta, ko so svetniki zavrnil predlog občinskega proračuna, so nekoliko le zamajala sicer trdno občinsko oblast. Iz vsake stranke, zastopane v OS, smo povprašali po enega svetnika, kako je doživel dogajanja na seji.

Branko Gorečan, LDS:

Ne glede na mnenje Nadzornega odbora, ki je "požegnal" zaključni račun proračuna

'96, mislim, da so bile v lanskem proračunu storjene resne vsebinske napake. Največji očitek velja vodstvu občinske uprave, ki ni poskrbelo, da bi bili svetniki seznanjeni z večjimi odstopanji od načrtovane porabe in bi jo lahko korigirali z rebalansom proračuna. Tako smo na koncu ostali nemočni pred dejstvom, da se je proračun

porabil, nekatere postavke, na primer ceste, pa so bile realizirane le 41 odstotno. Moje menje je, da občinska uprava ne upošteva sklepov Občinskega sveta, temveč ga le obvešča o že "pokurjenem" denarju. Zdi se mi, da se bo nekaj podobnega dogajalo tudi s proračunom '97. Svetniki se bomo potegovali vsak za svoje območje, nazadnje pa ugotovili, da je bil denar porabljen povsem drugače. Sprašujem se, komu je potem sploh namenjen proračun, občanom ali krepitevi oblasti posameznikov?

Franc Leskovšek, SLS:

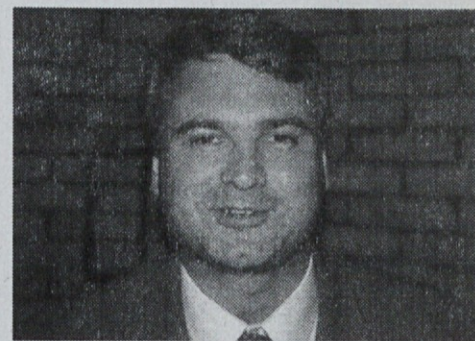
Prav bi bilo, da bi občinske službe obrazložile nadpovprečne indekse porabe na posameznih postavkah, kar bi se lahko zgodilo že na tej seji. Sem proti temu, da zavlačujemo s sprejemom zaključnega

računa in proračuna, saj podaljševanje začasnega financiranja pomeni le odlaganje pričetka novih investicij.

Robert Maruša, SKD:

Mnenje o zaključnem računu za leto 1996, podano s strani vseh pristojnih odborov in komisij, je bilo dokaj pozitivno. Prav takšno je bilo tudi poročilo Nadzor-

nega sveta občine, katerega predsednik je generalni direktor Alposa g. Miran Bevc. Bilo pa je v razpravi slišati veliko neargumentiranih naltolcevanj, kar pa je bilo bolj posledica slabega poznavanja finančnega poslovanja Občine kot pa nepravilnosti pri poslovanju. Nobena izmed proračunskih postavk ni bila plačana, ne da bi bila opravljena, bilo pa je kar nekaj investicij, ki

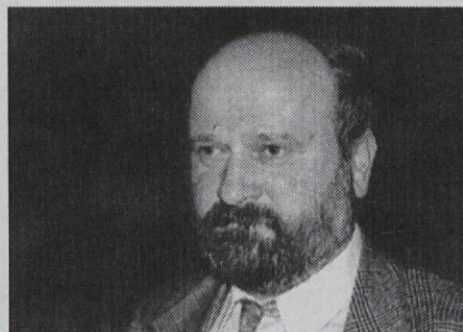
so bile opravljene, ne da bi bile plačane, kar je na nek način poceni posojilo.

Ne razumem, zakaj predlog proračuna ni bil sprejet, potem ko je bila večina tehtno argumentiranih amandmajev sprejeta. Morda bi bil kateri še resnično potreben (na primer za inštrumente za godbo)..., kar pa nikakor ni zadosten razlog za zavrnitev vsega proračuna. SKD je z amandmaji povečala postavke kmetijskega sklada, postavke za razvoj podjetništva in uveljavila postavke za skavte. Postavka za Slomškovo hišo žal ni bila sprejeta.

Jože Korže, SDS:

Zaključni račun smo svetniki SDS sicer podprli, čeprav smo imeli nanj nekaj pripomb. Zlasti nas je motilo, da so bile postavke, ki zajemajo širši javni interes (ceste) realizirane komaj polovično, postavke tako imenovanih družbenih dejavnosti pa so bile krepko prekoračene. Pri tem se mi je zdelo poročilo Nadzornega od-

bora rahlo vprašljivo. Nadzorni odbor bi se moral tudi med letom spustiti v občasne

vsebinsko naravnane nadzorne preglede poslovanja občine.

O predlogu proračuna '97 bi rekel le, da je bil sestavljen precej šablonsko, da je za ceste, komunalo in gospodarstvo ostalo bolj malo, za delo občinskih organov pa nekoliko več.

Svetniki SDS smo se odločno zavzeli za ustanovitev stanovanjskega sklada, da bi

končno tudi v Šentjurju prišli do prepotrebnih stanovanj za mlade družine, a zaenkrat nismo uspeli.

Stane Zatler, Združena lista, je sicer obljubil, da bo svoje mnenje napisal in nam ga poslal, pa z obljubo ni bilo nič. Tako

lahko le zapišem njegov ustni odgovor na vprašanje, kakšen se mu zdi proračun. Bil je kratek: grozen!

F.K.

Referendum za gozdove

Ustavil sem se pred stojnico, postavljeno pred občinsko zgradbo, kjer so aktivisti Združene liste zbirali podpise za svoj referendum o gozdovih. Aktivisti Stane Zatler, Cveto Erjavec, Filip Barič in Breda Svetina so imeli polne roke dela. Ljudje so prihajali in prav nič dosti jih ni bilo treba nagovarjati.

Župan in predsednik SKD g. Čokl na obisku pri aktivistih ZL

Samo nekaj lepih stavkov: "Ste za to, da ohranimo naše gozdove? Da bomo lahko še vedno šli nabirat gobe?" - in že je bil podpis zagotovljen. Največkrat pa še tega ni bilo treba. Ljudje so prihajali k stojnici z že izoblikovanim stališčem do tako imenovane gozdne problematike in tudi trdno odločeni, da s svojim podpisom zagotovijo pravičnost.

Stane Zatler je povedal, da so v dveh dneh iz lahkoto zbrali že okrog 300 podpisov in jim ne bo težko doseči načrtovane številke 600. Težave imajo le z uradniki na UE, kjer je prvi dan bilo nekaj zastojev.

Zanimivo je bilo prisluhnuti ljudem, zakaj podpisujejo.

Alojz Selič iz Lažiš:

To ni nobeno vračanje gozdov. Gozdove jim hočejo enostavno podariti. Farški v njih tako ne bodo delali, živijo pa mnogo boljše od nas. Tako nas pač ne bodo vodili za nos.

Marjan Guček iz Gorice pri Dobju:

Je čisto v redu tako, cerkev ima čisto dosti 100 hektarov. Če lahko brez hoste živim jaz, bodo tudi oni.

Edi Mlinar iz Kranjč:

Cerkev ima malo preveč gozdov. Kako je pa ona prišla do njih? Sicer pa tudi država z gozdovi ni slabo gospodarila.

Filip Barič iz Šentjurja:

To je svinjarija; vračati tistim, ki so v preteklosti okradli narod.

Metka Zidar iz Šentjurja:

Podpisala sem zato, ker sta me prijazno povabila ta dva simpatična gospoda.

Nevenka Cmok iz Šentjurja:

Če hočemo imeti Slovenijo, moramo imeti gozdove. Če jih podarjamo tujcem, potem bi bilo bolje, da smo ostali v Jugi.

Stane Šumej iz Šentjurja:

Je že prav, da imamo gozdove v rokah Slovenci.

Antonija Ocvirk iz Planince:

Podpisala sem, ker nočem, da bi mi bili hlapci. Gozdove naj bi dobili Cerkev, bogati tujci in grofje, ki bi še bolj obogateli, mi pa naj bi ostali hlapci.

Mimo stojnice je prišel g. Anton Grobin iz Šentjurja, ki se je z gospo Ocvirkovo zapletel v vroč prepir: "Komunisti so vse pokradli in naj vse tudi vrnejo! Tudi cerkvi! Tistega Jelinčiča pa je treba nagnati iz vlade. Cerkev - to smo mi. Ona nas uči, kako se živi z vrednotami. Krivice, ki so se dogajale, me bolijo in jih je treba popraviti.

Franc Škoberne - Jimmy iz Hruševca:

Izjavo za ŠN? Bod' no pameten!

Gizela Mogilnicky iz Šentjurja:

Zakaj podpisujem? Ker se mi zdi tako prav. Če so do zdaj 50 let dobro gospodarili z gozdovi, ne vidim potrebe, da bi jih zdaj podarjali drugim.

Na obisk k stojnici sta prišla tudi predsednik šentjurske SKD g. Čokl in župan Malovrh. Poskušal sem ju fotografirati tako, da bi izgledalo, da podpisujeta, pa s tem trikom ni bilo nič. Zakaj nista podpisala tudi onadva, pa sem ju zaradi presenečenja pozabil vprašati.

Ustanovljen odbor socialdemokratinj

Šentjurski socialdemokrati so na svoji letošnji letni konferenci, ki je bila v petek, 18. aprila, v prostorih kmečkega turizma Fatur v Slatini, naredili dva koraka naprej v svoji organiziranosti: ustanovili so občinski odbor socialdemokratinj in krajevni odbor SDS Ponikva.

Kljub temu, da na splošno velja, da so ženske bolj apolitična bitja, se je tokrat pokazalo, da jim le ni vseeno, kaj se dogaja v naši občini in državi. Na ustanovni zbor občinskega odbora socialdemokratinj jih je prišlo kar okrog 20. Za predsednico so izvolile gospo Eriko Koželj s Planine.

Krajevni odbor Ponikva bosta vodila Jože Korže in Srečko Zupanc.

Iz poročila je razvidno, da so bili šentjurski socialdemokrati v preteklem letu dokaj delovni. Za več kot 100% so povečali svoje članstvo, na državnoborskih volitvah so dsegli 12. najboljši rezultat v državi in bili tudi med na-

juspešnejšimi aktivisti za spremembo volilnega sistema.

Manj so bili zadovoljni s svojim delovanjem v Občinskem svetu, kjer kljub temu, da iamjo na Občini podžupana, preveč "bivakirajo" v senci SKD in SLS. Menijo, da je njihov vpliv na funkcioniranje občinske uprave, s katero tudi niso zadovoljni, odločno premajhen. Prav zato so se pojavile zamisli, da bi izstopili iz občinske koalicije in pričeli iskati samosvoj prostor pod občinskim političnim soncem. Zaenkrat so se odločili, da te odločne poteze še ne bodo potegnili. Poskušali se bodo organizirati še na območju Dramelj in Slivnice, kjer še nimajo svojih odborov ter na naslednjih občinskih volitvah "pokazati zobe". Glede svojega delovanja v Občinskem svetu pa bodo vendarle nekaj storili takoj: zamenjali bodo vse tiste svoje predstavnike v delovnih telesih Občinskega sveta, ki niso člani SDS in s stranko ne sodelujejo.

Nekaj krepkih besed so namenili tudi svojemu ljubljanskemu vodstvu. Po njihovem mnenju le - to deluje centralistično. Zamerijo mu tudi, da je našlo dovolj opravičljivih razlogov, da se z izjemo Barbare Medved, ki je sicer Celjanka, njihove konference ni udeležil nihče iz Ljubljane. Sicer pa ni bil do SDS nič bolj pozoren tudi župan Malovrh, ki je, raje kot med socialdemokrati, večer preživel s šentjurskimi vinogradniki. Od šentjurskih politikov pa sta se na povabilo na konferenco odzvala predsednika SKD g. Janez Čokl in LDS g. Jožef Artanak, od sosednjih občinskih odborov pa g. Buser iz Štor.

Da socialdemokrati niso dolgočasna združba, je pokazalo nadaljevanje večera. Vse tja do ene ure zjutraj so živahno prepevali in plesali.

J.K.

V Elegantu še nič novega

Kljub temu, da sta pretekli že dve leti od uvedbe stečajnega postopka v Elegantu in da je končno prišlo do prodaje nepremičnin, se v Elegantu oziroma v E - športu še nič ne dogaja. E - šport, ki ima v najemu Elegantova proizvodna sredstva, še vedno vsak mesec podaljšuje tako najemno pogodbo kot tudi pogodbe z zaposlenimi. Po besedah direktorice gospe Uljarevič se v takšnih razmerah seveda na da dolgoročneje načrtovati. Z dodelavnimi posli za Bognerja sicer pokrivajo vse stroške, zaposleni dobivajo plače po kolektivni pogodbi, denarja za lastne kolekcije in za akumulacijo pa seveda ni od nikoder. Zanimivo je, da si tudi novi lastnik Elegantovih nepremičnin g. Moškotevc doslej še ni vzel časa za resnejši pogovor z vodstveno ekipo E - športa. Ali to morda le pomeni, da tudi on ne verjame, da bi E - šport lahko ustvarjal dobiček? Tudi dejstvo, da je Moškotevc kupil samo nepremičnine, stroji, na zadnji dražbi ocenjeni na približno 300 000 DEM, pa so še vedno naprodaj, nekaterim da misliti, da se bo v Elegantove poslovne prostore slej ko prej vselil dobičkonosnejši Ahac.

Bo stroje kupil E - šport?

"Lani so nam na Ministrstvu za delo obljubili, da bomo iz naslova ohranjanja delovnih mest dobili nekaj denarja, s katerim bi bilo mogoče poskušati kupiti stroje, toda ko smo prišli tja, so nam mirno povedali, da so vsa sredstva že zdavnaj razdeljena. Da jih bomo dobili takoj v začetku naslednjega leta, so nas pomirili. Zdaj teče že četrti mesec, pa ni še nič. Težko rečem karkoli. Ustanovni kapital E - športa je preskromen za karkoli resnejšega."

Bo postal Moškotevc večinski lastnik E - športa?

"Nič ne vem. Zdaj je večinski lastnik Občina. Morda se bo o tem odločalo na skupščini družbe."

Kako torej naprej?

Enako kot doslej. Kot kaže bomo še naprej živeli iz meseca v mesec. Kot vse kaže, pa bo ta mesec le prišlo do dogovora med stečajno upraviteljico in Moškotevcem in bomo pogodbo o najemini le morda sklepali z njim. Ni ravno mnogo, nekaj pa le je."

Obrambni minister rešuje kmetijstvo

V soboto, 19. aprila, je imela šentjurska podružnica SLS letni občni zbor, ki se ga je poleg 50 članov udeležilo tudi nekaj pomembnih gostov. Bila sta tu obrambni minister Turnšek, ki je pokazal dobro poznavanje kmetijske problematike, poslanec SLS iz Mozirja g. Presečnik, šentjurski župan Malovrh, udeležbo pa je obljubil tudi prometni minister Bergbauer, ki se je šentjurskim esesovcem menda priključil po končanem zboru.

Ker je zbor potekal ravno v času zaključevanja redakcije, in ker je bilo na njem slišati kar precej zanimivih stvari, mu bomo več prostora namenili v naslednji številki ŠN. Na kratko naj povzamem le, da so člani SLS prepričani, da občinski proračun kmetijstvu ne pomaga dovolj in da pričakujejo od svojih ljudi v vladi, da bodo od Drnovška iztisnili več denarja tako za kmetijstvo kot za ceste. Minister Turnšek, kot zelo spreten politik, jim je dal precej obljub, katerim so prisotni kar nekajkrat spontano zaploskali.

F.K.

Šentjurski izgnanci so zborovali

Predzadnjo soboto v mesecu marcu so se zbrali na občnem zboru člani šentjurskega odbora Društva izgnancev Slovenije. V Hotelu Alpos se jih je zbralo okrog 30.

V šentjurskem odboru Društva izgnancev Slovenije je včlanjenih 96 članov. Od tega jih je 7 mlajših od 60 let, 11 jih je starejših od 80 let, velika večina (78) pa je starih od 60 do 80 let. Med njimi je največ tistih, ki so vojno preživeli na Hrvaškem (30), 25 jih je bilo v Nemčiji, v Srbiji 10 in v Avstriji 3. Med člani je tudi 17 tako imenovanih ukradenih otrok.

Iz poročila gospe Kolarjeve iz Upravne enote smo zvedeli, da je pri njih bilo vložnih 430 vlog za priznanje statusa žrtve vojnega nasilja. Doslej je UE izdala 280 odločb, od tega jih je bilo 10 negativnih, 11 vlagateljev pa je v tem času umrlo. Rento že prejema 58 upravičencev, okrog 200 vlog pa je še na reviziji v Ljubljani.

Izgnanci so izrazili svoje nezadovoljstvo, ker se država, kljub temu, da je bila sprejeta ustrezná zakonodaja, njihovih zadev loteva preveč obotavljivo. Tudi Zakona o vojni odškodnini, kot vse kaže, še dolgo ne bo in je sploh vprašanje, koliko upravičencev ga bo sploh dočakalo.

Šentjur - čisto mesto

Svet KS Šentjur - mesto je letos spodbudil meščane k akciji čiščenja mesta. Od četrta, 3. aprila, do sobote 5. aprila, so organizirano odvažali vse tako imenovane kosovne odpadke, ki se jih je, po izjavi tajnika KS g. Bebra, nabralo za okrog 80 m³. Sobota, 5. aprila, je bila programirana za množično pobiranje smeti po Šentjurju.

V naši soseski smo imeli zbirališče ob 8. uri pri kapeli ob cesti proti Kmetijski šoli. Začeli smo štirje: Tinček, Zalokar, Debelak in jaz. Povprečna starost blizu šestdeset. Mladino smeti očitno ne

motijo. G. Debelak je kmalu izpuhtel, tako, da smo na koncu kamion nalagali le še trije. Izplen je bil dokaj bogat: 6 polnih vreč plastike, cigartenih škatel in pločevink, nekaj razbitih košev za smeti ter vsaj pol kubika asfaltnih plošč, ki so jih za seboj pozabili pospraviti plinarji. Največ svinjarije je bilo ob cesti proti Kmetijski šoli. V času ko smo "civilni veterani" pobirali smeti, je "službeni"

traktor s Kmetijske šole izpraznil dve prikolici različni odpadkov, od daleč je bilo videti, da so vmes tudi večji kosi, kar na breg Voglajne. Kot da je Voglajna njihovo privatno smetišče. Šentjurski inšpektoji očitno spijo tudi podnevi. Predsednici Občinskega sveta, ki je hkrati menda tudi ravnateljica Kmetijske šole, bi bilo dobro prišepniti, da bi tudi šola lahko kaj storila - vsaj za zavest svojih varovancev, če že fizično ne. Ravno, ko smo bili gotovi, je prišel tudi podžupan Pungartnik. "Sicer prepozno, toda s srcem", je dejal. Verjeli mu ravno nismo. Tudi naš svetnik Vili, ki nam je na začetku prinesel vrečke in nam zaželel uspešno delo, konca akcije ni zamudil.

Na nekaterih drugih zbirališčih, ki sem jih uspel na hitro obiskati deset minut čez osmo, je bilo vzdušje različno. Sosedje iz ulice I. celjske čete so pod vodstvom svojega svetnika Amona že pridno šarili po cestnem obrobju. Dela so se očitni lotili vzgojno, saj se s seboj imeli tudi nekaj otrok.

Na parkirišču za Občino ni bilo nikogar. Tudi nekaj ur kasneje tam ni bilo opaziti črnih vrečk. Sklepam, da čistilna akcija pravim meščanom ni prišla prav do živega. G. Erjavec pa je zatrjeval, da so bili tam, toda na dvorišču pred Občino.

Podobno je bilo tudi pod kostanji v Zgornjem trgu. Vendar pa sem tam dve uri kasneje srečal skupinico štirih občanov s polnimi vrečami, ki jih je vodil g. Ipavec. Tudi dve starejši gospe sta bili med njimi, ki sta tudi bili edini ženski, ki sem jih opazil v tej akciji.

Na mostu čez Pešnico se je malo po osmi uri kar solidna gručica morda desetih mlajših moških veselo spodbujala k delu s "kačjo slino". Nekaj črnih vreč na istem mestu dve uri kasneje mi je dalo misliti, da je bila njihova akcija uspešna kljub "drogiranju". Prava razstava smeti okrog nogometnega stadiona

in šole, ki sem jo imel priložnost občudovati še isti dan popoldne, pa je dokazovala, da čistilna akcija le ni bila dovolj učinkovita.

Zaključek je bil napovedan za 13. uro. Že krepko prej je pred Občino razstavil svoj inštrumentarij muzikant Davor in tudi začel veselo prepevati. V bližnji stojnici sta gospe Erjavčeva in Bebrova, žene predsednika in tajnika KS Šentjur, servirali menda lastnoročno skuhan golaž (mimogrede - bil je boljši od tistega na Resevni), in skrbeli za žejo "smetiščarjev". Skratka, vse je bilo pripravljeno za vesel zaključek akcije, ki pa so ga Šentjurčani malo zapackali; skupinica okrog stojnice je bila premajhna, da bi se lahko zgodila prava veselica. To pa organizatorjev ni spravilo iz tira. Za prvič je povsem dovolj, so zatrjevali. Ko bo akcija postala tradicionalna, tudi z zaključno veselico na Mestnem trgu ne bo več težav.

F.K.

Ponkovška razglednica

Vesti iz KS Ponikva

Kaj in kako smo delali v letu 1996?

KS Ponikva je imela v letu 1996 23 102 436 SIT prihodka, ki je bil zbran iz naslednjih virov:

- samoprispevek	9 555 470 SIT
- iz občinskega proračuna	7 235 667 SIT
- lastni prihodki KS	1 948 095 SIT
- posebni prispevki krajanov	4 363 204 SIT

S temi sredstvi je KS Ponikva financirala in izvedla naslednja dela:

- asfaltiranje ceste v Spodnjem Dobovcu	6 354 522 SIT
- vrnitev dolga za asfalt v Zg. Dobovcu	5 693 174 SIT
- sofinanciranje asfalta za Luterje	2 360 655 SIT
- asfaltiranje ceste do sv. Ožbolta	1 948 884 SIT
- popr.kanalizacije na Ponikvi in D. gori	94 130 SIT
- gramoziranje nekategoriziranih cest	1 263 885 SIT
- dotacije društvom	756 916 SIT
- odškodnine	359 897 SIT
- plačilo vode Luterje - Slatina	1 204 445 SIT
- oranje snega	837 044 SIT
- Odvoz kontajnerjev	385 119 SIT
- vzdrževanje pokopališča	514 090 SIT
- stroški delovanja KS	4 741 819 SIT
Skupaj	26 514 580 SIT

Iz številke je razvidno, da je KS ustvarila 3 412 145 SIT dolga in to pri Cestnem podjetju Celje za asfaltiranje ceste v Sp. Dobovcu in ceste k sv. Ožboltu.

Vsi odhodki za leto 1996 so uporabljeni v skladu z namenom in prihodki. Večja razlika je le med prihodki za porabljen vodo iz vodovoda Luterje - Slatina in med plačilom, ki je bilo nakazano JKP Slov. Konjice. Vzrok je v večjem številu defektov na vodovodnem omrežju. Zato je svet KS Ponikva sprejel sklep, da se mora ta vodovod sanirati in nato predati v upravljanje JKP Šentjur, ki je za to dejavnost usposobljen in registriran.

Kaj bomo delali v letošnjem letu?

Dne 10. aprila je imel svet KS drugo sejo v tem letu in je obravnaval načrt dela za leto 1997. Predvideni prihodki bodo 27 200 084 SIT in jih bomo takole porabili:

- vračilo dolga 1996	3 412 145 SIT
- asfaltiranje ceste na Bobovo	9 144 940 SIT
- gramoziranje nekategoriziranih cest	1 500 000 SIT
- dotacija društvom	800 000 SIT
- oranje snega	900 000 SIT
- vzdrževanje pokopališča	820 000 SIT
- san. vodovoda Slatina - Luterje, voda	2 000 000 SIT
- preplastoitev ceste Šola - Lipa	1 000 000 SIT
- pločnik in pešpot na Hotunje	3 800 000 SIT
- stroški delovanja KS	3 823 085 SIT
Skupaj	27 200 085 SIT

Opozoriti je potrebno, da bodo vaščani Bobovega zbrali za cesto še poseben prispevek v višini 2 500 000 SIT, pločnik in pešpot na Hotunje pa bo financirala Občina.

S tem prispevkom sem želel seznaniti širši krog krajanov KS Ponikve o delu v preteklem letu in z načrti v letu 1997.

Predsednik Sveta KS Ponikva: Anton Vrečko

Velika noč je mimo

Letos je eden največjih krščanskih praznikov, ki ga navadno doživljamo tudi kot zmagoslavje pomladi, minilo bolj v znamenju zime. Cvetna nedelja je bila skorajda snežena, velika sobota pa je bila le za odtenek boljša.

Podobna kot vreme so bila tudi zunanja obeležja praznikov, vsaj tista, ki sem jih uspel opazovati. Butar velikank ni bilo, kaj posebnega pa se tudi ne da reči o sobotnem blagoslovu velikonočnih jedi. K blagoslovitvi jedi v frani cerkvi v Šentjurju ob 10. uri ni bilo niti ene razkošnejše košarice, na katero bi se ujel objektiv fotoaparata. Enaka ugotovitev velja tudi za Ponikvo uro kasneje. Prevladovala so manjše košarice, nekatere tudi lepo pokrite z izvezanimi prtički. Mimogrede sem bil deležen odločne kritike mlade Zdolškove gospodične iz Okroga, da ŠN samo kritizirajo, kar pa z veliko nočjo nima posebne povezave. Tudi Drameljčanke, ki so pred leti obljubile, da bodo k blagoslovu nosile svoje košarice organizirano in svečano, so letos odpovedale - zaradi slabe vremenske napovedi, kot je povedala gospa Korenjakova iz Laz.

Odpovedali pa niso ponkovski "topničarji". Tako kot že nekaj let doslej, je bilo pred Vovkovo gostilno na Hotunju tudi letos zelo živahno. Dve lepo okrašeni smrčici, velik šotor, 7 "kanonov" ter cel kup topničarjev, ki so pridno "delali" v soboto popoldne ter

nato še vso veliko nedeljo. Brata Andrej in Boštjan Pisanec, Henrik Ivanjšek, Jaka Šolinc, Đuro Jaka in drugi so "žgali", da je bilo veselje. Pokurili so 40 kg karbida, okrog 100 litrov vina ter nič manj pločevink piva. Izračunali so, da so ustrelili takole okrog 1500 krat. V soboto jim je pridno pomagal s svojim tehnično izpopolnjenim kanonom na plin še Tone Grmek. Ljudje so prihajali, prinašali pletenke, pomagali, tudi pomagali kaj popiti in pojedsti in odhajali. Celo gospod župnik Herman je prišel s steklenico. Ves čas kanonade je bilo živahno. Andrej Pisanec je v šotoru tudi skuhal več kot sto porcij golaža (meso je podarila gostilna Janez), v nedeljo pa je bil na mizi odojek - dosežek lanske akcije prostovoljnih kanonirskih prispevkov. Nič niso kupili, z vsem so jim stregli bližnji in daljni sosedje. V skrinjici za prostovoljne prispevke se jim je znova nabralo za 35 tisočakov viškov. Skratka, bila je prava fešta, ki se je tako kot vselej doslej kočala brez komplikacij. Kanonirji so tudi poskrbeli za svojo varnost in za varnost gledalcev. Naučili so se ščititi svoja ušesa, si poslušno nadelili glušnike, tako imenovana "dead line", ki je navadni smrtniki niso smeli prestopiti, pa je zagotovila varnost tudi radovednežem.

ZLATARSTVO MILAN GAJŠEK

3230 Šentjur, Drofenikova 16 (tržnica), tel.: 063/743-727

prodaja zlatega nakita

prodaja zlatega nakita

predelava starega zlata
(poseben popust)

popravila vseh vrst nakita

izredno velika izbira ročnih ur in budilk

NOVO! NOVO! NOVO! NOVO! NOVO!

prodaja JAPONSKIH IN KITAJSKIH BISEROV

ročne ure SWATCH

POSEBNA PONUDBA:

- ovratnice od 7.000,00 SIT dalje
- prstani od 3.000,00 SIT dalje

POSEBNOSTI

brezplačno graviranje
antialergični uhani
brezplačno prediranje ušes
birmanska, krstna darila

POSEBNOSTI

TRGOVINA ROSANA

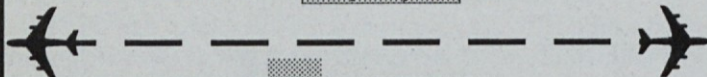
Zibar Metka, s.p. ljubljanska 1, Šentjur, telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi v svojo prodajalno
v ŠENTJURJU, Ljubljanska cesta 1, nasproti Alposa

ob prihodu pomladi smo za Vas

pripravili veliko

izbiro oblačil za **toplejše** dni

NUDIMO VAM:

otroške potiskane mikice
moške in ženske mikice
spomladanske jakne za odrasle
črtaste in kariraste kavbojke

že od 600 SIT dalje
že od 400 SIT dalje
od 4.600 SIT dalje
od 3.200 SIT dalje

Nudimo Vam tudi
veliko izbiro kopalč,
kratkih hlač
in
spodnjega
perila

Poleg tega smo za Vas pripravili še veliko izbiro trenerk:

- otroških od 1.600 SIT dalje
- za odrasle od 2.250 SIT dalje

VABIMO VAS V TRGOVINO ROSANA
NA NAKUP PO UGODNIH CENAH,
KI SO DOSTOPNE VSAKOMUR!

delovni čas:
vsak dan 8⁰⁰ - 19⁰⁰
sob 8⁰⁰ - 12⁰⁰

TEHNIČNA TRGOVINA

Cesta Kozjanskega odreda 87a
Šentjur
Tel./fax: 063/741-329

Termix

Trgovina s ponudbo vodovodnega in elektro materiala,
ogrevanja, orodja, barv, lakov, gradbenega materiala,
keramičnih ploščic, sanitarne keramike, opreme za kopalnice,
bele tehnike, akustike in gospodinjskih aparatov.

PONUDBA MESECA:

kritine BRAMAC vse barve 109,90 SIT/kom.
italijanska kritina VEVA

(kot Kikinda)

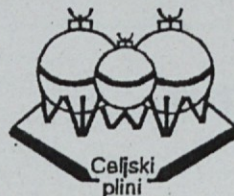
77 SIT/kom.

strešna okna VELUX	vse dimenzije	
okna Glin	po tovarniških cenah	
parket lamelni hrast		1.839,00
zidna barva 25kg uvoz		2.399,00
betonski tlakovci		1.349,00
betonske cevi Ø 100		6.499,00
in ostale cevi, pokrovi	ugodno	
Biotan zaščita lesa		699,00

Pričakujemo vas
vsak dan
od 7.30 do 18.
in ob sobotah
od 7.30 do 12. ure.

Zastopstvo:

- VELUX STREŠNA OKNA
- fasade TERANOVA

Celjski plini

Plinarniška 1, 3000 CELJE, Slovenija
Tel.: 063/ 33-231, 31-568
fax: 063/ 31-432

DEJAVNOST

- trgovina na debelo s trdimi, tekočimi in plinastimi gorivi;
- trgovina s plinsko opremo, kotli, gorilci in opremo za camp ter drugimi pripomočki za uporabo plina;
- prodaja utekočinjenega naftnega plina v malih rezervoarjih in jeklenkah;
- prodaja vseh vrst tehničnih plinov;
- gradnja in popravila plinovodov, merno regulacijskih postaj, inštalacij ter plinskih naprav;
- prevoz nevarnih snovi;
- distribucija zemeljskega plina izven Mestne občine Celje.

Obratovalni čas:

UPRAVA

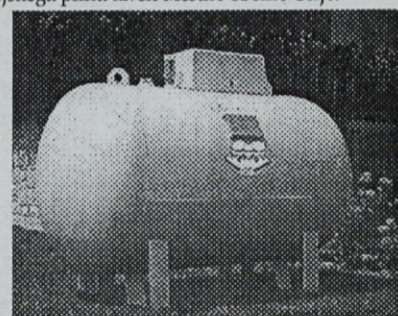
od 7. do 15. ure

BLAGAJNA

od 7. do 14. ure
sob: do 12. ure

IZDAJNO MESTO UTEKOČINJENEGA NAFTNEGA PLINA IN TEHNIČNIH PLINOV

od 7. do 18. ure
sob: do 12. ure

Se priporočamo in
veselimo Vašega obiska!

Kaj se dogaja na pogorišču Ema?

Stečajni postopek za Emo Energetiko je bil končno uveden in od 24. februarja se z usodo te šentjurske firme ukvarja sodišče v Mariboru. Kot mi je povedal predsednik sindikata v podjetju g. Danilo Matuš, je prejšnji lastnik g. Varga tik pred uvedbo stečaja prenesel sedež firme v Maribor - verjetno zato, da bo začeto delo lažje dokončal. Stečajni upravitelj je menda postal - kar se g. Matušu zdi zanimivo - bivši uslužbenec sedanjega najemnika tovarne.

G. Matuš, kaj se dogaja v Energetiki?

Nič posebnega. Varga je odšel, verjetno s seboj odnesel, kar se je dalo in zdaj čakamo, kako se bodo stvari razvijale naprej. Kot vse kaže, bo stečaj precej zapleten in se zna zgoditi, da bo trajal tudi leto ali dve. Trenutno ima tovarno v najemu nekdanji Energetikin upnik podjetje Montavar iz Maribora. Najemnina menda znaša 5000 DEM. Montavar je začel s proizvodnjo v Emovih halah s svojimi ljudmi, zdaj pa delamo zanj tudi Emovi delavci. Trenutno nas je pri Montavarju pogodbeno zaposlenih 29. Kot vse kaže, ima Montavar dela dovolj, nas tudi korektno plačuje in smo z njim zadovoljni. Slišati je, da se resno zanima za nakup Energetike, kar bi pomenilo delo še za mnoge naše delavce, ki so zdaj na borzi. Montavar naj bi tudi prevzel naš energetski program in v tem primeru bi dobili delo tudi načrtovalci, konstruktorji in drugi. Vse je v precejšnji meri odvisno od stečajnega postopka, ki pa, kot je splošno znano, teče počasi.

Pozdravljeni!

ŠN so večkrat pisale o obvoznici, pa Vam pošiljam sliko, kako je zdaj ob tej znameniti cesti in še bolj znamenitim zidom poskrbljeno za pešce. Morda bi tudi Vi napisali nekaj vrstic o "peš poti" v Kolodvorski ulici, ker je odgovornim na občini vseeno za pešce. Samo pazite, da si ne boste kaj polomili na raznih lepih "izrastkih" na tej poti.

Fotografija je bila posneta 7. aprila letos.

N.N.

Kakšne so zahteve bivših zaposlenih do stečajnega upravitelja?

Naše zahteve so že sorazmerno dobro poznane in obsegajo plače za mesece december, januar in februar, regres za leto 1996 ter razliko za prenizke plače v preteklih 3 letih. Izračunali smo, da bi zaposleni morali dobiti povprečno po 10 000 DEM. To pomeni, da firma dolguje zaposlenim okrog 1 milijon mark. Računamo, da bo šel večji del tega zneska v breme stečajnega postopka, regres in razliko za premalo izplačane plače pa bomo poskušali dobiti iz stečajne mase.

Koliko pa je te stečajne mase?

Tega seveda še nihče ne ve, ker so vsi postopki šele stekli. Znano mi je, da je Energetika bila s strani Sklada za razvoj cenjena na 7 milijonov DEM. Kaj je od tega ostalo, je vprašanje. Vse kaže, da se je Varga že dalj časa pripravljaj na stečaj in je verjetno tudi poskrbel za svoje interese. Razna posojila in prenosi sredstev, ki so se dogajali ob koncu lanskega leta, so gotovo naredili svoje. Tudi Vargovo podjetje v Ameriki, kamor se bivši lastnik Energetike verjetno misli umakniti, bi lahko bilo sumljivo. Po mojem mnenju bi moralo priti v stečajno maso, saj je bilo ustanovljeno z Energetikinim kapitalom. Za zdaj so vse to le še ugibanja. V sindikatu upamo, da bo kljub temu, da je vsa tovarna praktično pod hipoteko, ostalo dovolj tudi za naše zahteve.

Ali menite, da je v primeru Energetike šlo za tako imenovan načrtovani stečaj in da so v ozadju lumparije?

Osebnost sem prepričan, da stečaj Energetike ni bil nujen. Če je v ozadju še kaj drugega, kot Vargova nestrokovnost, je težko reči. Dejstvo je, da tako imenovani Vargovi kotli prihodnosti z večjimi izkoristki, dodatnim izgorevanjem in še nakaterimi novotarijami, niso uspeli prodreti na tržišče. To je zdaj jasno tudi Vargi, ker se je menda tudi on začel zanimati za naš klasični SV energetski program. Vsekakor je bilo že dalj časa opazno njegovo čudno poslovanje, na primer 100% avansi in podobno, kar kaže na to, da posla ni bil večšč, ali pa je namerno odganjal poslovne partnerje. Je slednje počenjal, ker je obupal nad Energetiko, ali pa zato, ker je svoje osebne interese uspel učinkoviteje uresničevati na kakšen drug način, ne morem ocenjevati.

Mar vaš sindikat kljub stečaju še vedno deluje?

Seveda. V stečajnem postopku moramo uveljaviti svoje pravice in bomo delovali do konca.

In kakšna so nadomestila vaših sodelavcev, ki so pristali na Zavodu za zaposlovanje?

Prva izplačila bodo šele ta mesec. Ve se, da bodo dobili za prve tri mesece 80% od zadnjega trimesečnega povprečja. Ker naše plače niso bile bogve kaj, bo to v povprečju morda okrog 40 000 SIT.

Hvala za pogovor!

F.K.

Čipa ni!

Pred 14 dnevi je izginil kot duh. Če ste ga slučajno kje srečali, nam sporočite na telefon 743 561!

Društvo kmetič zelo uspešno na Ptuj

Vsako leto se teden dni po veliki noči odprejo vrata Minoritskega samostana za razstavo Dobrote slovenskih kmetij. Letos je bila razstava od 4. do 7. aprila, na njej pa je bilo mogoče sodelovati s krušnimi in mesnimi izdelki, z različnimi kisi in olji ter žganji.

Tudi letos so članice Društva kmetič s pomočjo Kmetijske svetovalne službe sodelovale na razstavi s svojimi izdelki: Dragica Dobnik (keksi in kruh), Urška Jager (pšenična kruha brez dodatkov), Cirila Laubič (krofi brez nadeva), Anica Žurej (kruh s koruzno moko), Štefka Korenjak (kruh z ajdovo moko), Jožica Vengust (medeno pecivo), Marija Trebovc (bel kruh z dodatki), Ivanka Selič (orehovi rogljički), Milenka Zdolšek (orehovi rogljički), Metka Robič (janeževi upognjenci), Urška Jager (poltrdi sir) in Hermina Žnidar (skuta - navadna).

Stroga komisija je podelila naslednja priznanja:

Marija Trebovc, Šentjur - zlato priznanje,
Jožica Vengust, Šentjur - zlato priznanje,
Dragica Dobnik, Dramlje - zlato priznanje,
Hermina Žnidar, Ponikva - srebrno priznanje,
Štefka Korenjak, Dramlje - bronasto priznanje,
Urška Jager, Dramlje - bronasto priznanje za kruh.

Poleg teh članic pa so aktivne tudi druge. Za materinski dan so si vzele malo časa zase in se posvetile kulturi. Kar sto se jih je zbralo v Šentvidu pri Planini, kjer so si ogledale komedijo "Zakonci stavkajo" v izvedbi Prosvetnega društva Zarja iz Šentvida. Po dveh urah smeha so se odločile, da doma ne bodo stavkale, ker se ne spleča.

Anka Luskar

"Mamici za praznik" tudi v Paridolu

Materinski dan je v Paridolu, kot kaže, velik praznik. Menda še večji za otroke iz bližnjih vasi, ki na ta dan pripravijo pod vodstvom svojih nekoliko bolj odraslih vrstnic Simone in Vesne šou za vse vaščane. Tudi letos je bil gasilski dom pretesen, da bi lahko sprejel vse, ki so želeli gledati nastope svojih malčkov. Program, ki so ga z ozirom na prostorsko stisko izvedli dokaj spretno, je trajal kar celi dve uri. Čeprav ni dvoma, da so paridolske mladenke vanj vložile izjemne napore, se mi zdi, da so bile v primerjavi z lanskim letom le nekoliko bolj skromne. Prizori z otročiči, ki so na bogvekoliko načinov zdeklamirali mamiciam ljubezen in hvaležnost, so bili sicer ganljivi, toda za moj okus presladkobni in jih je bilo preveč. Tudi pevski nastopi niso bili na ravni, kot jo v Slivnici poznamo. Spontanost, ko so se po improviziranem odru sprehajali nenapovedani malčki, med nje pa je celo zašel en kuža, je v končni fazi celo mejila na neorganiziranost. Večer so pravzaprav rešile gostje iz Prevorja, trio Domima in pa skupina z zdravniškim skečem. Prve s svojim resnim odraslim nastopom in avtentično domačo pesmijo, druge pa z dobro igro. Tudi Andrej je raztegnil harmoniko dokaj profesionalno.

Kljub vsemu pa vendarle lahko rečem, da je večer v Paridolu uspel. Kar precej zadovoljnih obrazov sem videl. Če pa kdo ni bil duhovno zadovoljen, je zanj poskrbel "šef kuhinje", ki je pred gasilskim domom spekel goro kotletov in čevapčičev.

F.K.

90 let Marije Krampf

Obiskali smo jo na domu, našo jubilatko, 90 - letnico Marijo. Nihče ji ne bi prisodil tako visokih let. Bistra in vitalna jih skriva najmanj 10. Rojena je bila 12. marca 1907.

Živo se spominja mnogih dogodkov iz preteklosti, iz časov prve svetovne vojne, med oobema vojnoma, pa vse do danes.

Na kraju, kjer danes stoji Kramplov dom, so živeli nekdanji Močnikovi. Njihova hči Marija, današnja slavljenska, je takrat bila ena najlepših Šentjurčank. Leta 1929 je prišel iz Šentvida mlad fant, zasnubil lepo Marijo in prinesel hiši ime Krampf. Ustanovili so čevljarstvo delavnico, ki jim je poleg Marijine plače iz mlekarne, zagotavljala sredstva za življenje. Kmalu po poroki so dobili sina Francija, ki so ga dali v šole. Sedaj je ravnatelj šole v Dobju, mamu pa rad redno obiskuje.

Kramplova mama je navdušena vrtnarka. Pravi, da jo delo na vrtu pomlajuje. Srečna je, če ji rodi, kar je z ljubeznijo posadila. Njeni se bojijo, da bi si na vrtu kaj naredila, toda je že tako, da sta ljubezen do vrta in rož močnejša od strahu.

Slavljenci želimo še mnogo zdravih let.

Društvi upokojencev Šentjur

Dekan M. Zemljič: Cerkev ne more biti apolitična

Cerkev je vedno imela in tudi bo imela vpliv na javno življenje, pa si posvetni oblastniki to priznajo ali ne. Prav zaradi tega smo se v Šentjurskih novicah odločili, da s predstavitvijo osebnosti in dela naših župnikov poskušamo prestopiti to namišljeno mejno črto med cerkvenim in posvetnim. Kot prvega smo zaprosili za razgovor dekana Šmarske dekanije in šentjurskega župnika g. Mirka Zemljiča.

Gospod Zemljič prihaja iz Slovenskih goric. Pred 53 leti se je rodil v kmečki družini v Zgornjih Žerjavcih, torej še ravno dovolj zgodaj, da so mu ostali v bolečem spominu jalovi poskusi kolektivizacije kmetijstva. Njegov oče, ki je izstopil iz kolhoza, je moral, podobno kot njegovi neposlušni sosedje, pred sodnike in je tudi bil obsojen. Čeprav izhaja iz verne družine, ki je po materini strani pred njim dala tri duhovnike, ni bil s Cerkvijo v prav nobenih posebnih odnosih. Celo ministrant ni bil nikoli. Pa tudi za bogoslovje se ni odločil zaradi materinih ambicij. Odločil se je sam, čisto spontano. Svojo odločitev je povedal svojemu župniku, dekanu Kotniku, ki je bil v Lenartu ugledna osebnost in tudi njegov vzor, naprej pa so stvari stekle same od sebe. Kot petnajstletnik se je, podobno kot vsi njegovi vrstniki, prav šokiran znašel v semenišču, v gimnaziji v Zadru, od koder je prihajal domov le še za Božič. Bilo je hudo in če ga ne bi bilo sram, je povedal, bi pobegnil domov. Pa ni. Bogoslovje je študiral v Ljubljani in Mariboru ter pel Novo mašo leta 1970 v Lenartu. Poten je bil 8 let kaplan v Šoštanj, leta 1978 pa je postal šentjurski župnik.

G. Zemljič, kakšno je bilo vaše srečanje s šentjursko stvarnostjo?

"Težko je prevzeti delo po takšnem župniku, kot je bil moj predhodnik g. Drobež. Gospod Drobež ni bil le izjemno priljubljen, v duhovnem smislu je bil prav svetniški mož. Gotovo je njegova zasluga, da je šentjurska župnija v duhovnem smislu visoko nad slovenskim povprečjem. Manj mu je ležala skrb za gospodarstvo, zato sem jaz morda lažje našel svoje mesto prav na tem področju. Po zaslugi požrtvovalnih župljanov smo se lotili obnove vseh podružničnih cerkva, obnovili smo strehe, fasade in še kaj. Skupaj se lahko pohvalimo, da smo v dveh desetletjih s prostovoljnimi delom in z denarnimi prispevki opravili vsaj za 800 000 DEM obnovitvenih del. S tem seveda nočem reči, da v župniji šepa duhovno delo. V župniji je 6800 prebivalcev, od tega jih k nedeljskim bogoslužjem redno prihaja okrog 1500. Zanimivo je, da se ta številka tudi po letu 1990 ni spremenila. Podobno je tudi z veroukom. K verouku prihaja okrog 90% vseh otrok. Na te številke smo v šentjurski župniji lahko ponosni. Bolj žalosten pa je podatek, da je v župniji vse manj otrok. Lani smo imeli celo več pogrebov kot krstov. Prvih je bilo 72, drugih pa le 67. Tudi število birmancev (lani 120) in prvoobhajancev (lani 115) se iz leta v leto manjša. Gre seveda za posledice malomarnega odnosa družbe do družine. Tudi porok je vse manj, takole 20 do 30 jih pride na leto. Pa to seveda niso le šentjurske težave, gre za globlje vzroke."

Vi ste tudi dekan Šmarske dekanije. Kako duhovnik postane dekan in kaj je njegova vloga v dekaniji?

"Šmarska dekanija obsega 11 župnij in vanjo spadajo tudi vse župnije (razen Prevorja) iz šentjurske občine. Dekana izvolijo na tajnih volitvah vsi pastoralni duhovniki v dekaniji. Volitve izvede škofija in to brez kandidiranja in predvolilne kampanje. Vsak duhovnik svoj glas pošlje na Škofijo in tisti, ki dobi največ glasov, postane za 5 let dekan. Njegova vloga je predvsem povezovalna in posredovalna, opravlja letne veroučne vizitacije, vodi mesečne sestanke duhovnikov in je idejni vodja v dekaniji."

Cerkev in politika - to je danes precej aktualna tema. Kako Vi gledate nanjo?

"Noben človek in nobena institucija nista imuna na politiko. Gre za urejanje javnih zadev, na katero je Cerkev vedno imela

določen vpliv, zato menim, da cerkev ne more biti strogo apolitična. Povsem drugo pa je to, da ne sme svojega položaja izrabljati za propagando za določeno stranko ali človeka. Resnica pa je tudi, da duhovnik, morda tudi čisto nehote, ne more prikriti svojih simpatij do strank, ki na primer bolj spoštujejo krščanske vrednote. Da pa bi Cerkev vstopala v določene oblastne institucije, ne bi bilo prav. Ločitev državnih institucij od cerkvenih je normalna, nemogoče pa je ločiti vernike in državljanje."

Kakšni so Vaši odnosi s sedanjo občinsko oblastjo?

"Mislim, da čisto normalni. Sicer se pa tudi s prejšnjo oblastjo nismo prepirali."

Je šentjurska župnija tudi denacionalizacijski upravičenec?

Da, nazaj smo dobili 13 ha gozdov v Resevni in kaplanijo. To pa je tudi vse. Cerkevna so bila tudi zemljišča v tako imenovani obrtni coni, za njih bomo menda dobili le nekaj državnih obveznic."

Ne bi bilo prav, če bi šla čisto mimo pravkar končane akcije zbiranja podpisov proti vračanju gozdov.

"Po mojem mnenju gre le za jalovo izgubljanje časa. Vzeto je potrebno vrniti ali se kako drugače sporazumeti. In Cerkev je pokazala dovolj volje tudi za drugačno dogovarjanje. Druge rešitve med poštenimi ljudmi ni. Zbiranje podpisov za nekakšno novo nacionalizacijo je brez smisla. Državni zbor bi zadevo lahko uredil dosti bolj enostavno, če bi hotel. Glede upravičenosti vračanja škofijskih gozdov pa se morajo odločiti pravniki. Dejstvo pa je, da je ljubljanska škofija tudi s pomočjo dohodkov iz gozdov šolala v Šentviških zavodih okrog 500 dijakov."

In še eno, bolj "ljudsko" vprašanje: vaš odnos do celibata?

"Ha,ha, to za mene ni več vprašanje, ker sem že prestar! Osebno mislim, da ima zavezanost duhovnikov samskemu življenju tako pozitivne kot negativne strani. Cerkev se je v 13. stoletju tako odločila, kar ne pomeni, da se danes ne more odločiti tudi drugače. V Afriki in Latinski Ameriki imajo s celibatom dovolj težav in verjetno bodo tam prvi prekinili to večstoletno pravilo."

Hvala za pogovor.

F.K.

S koncerta v Jakobu

Ob 5. obletnici delovanja je cerkveni pevski zbor Sv. Filipa in Jakoba priredil koncert. V cerkvi v Jakobu jim je v soboto, 5. aprila, prisluhnilo okrog 200 ljubiteljev bogoslužnega petja, ki so lepo urejeno cerkev napolnili do zadnjega kotička. Na koncertu sta sodelovali tudi organistka Katarina Arlič in mezosopranistka Dragica Kladnik. Zbor je vodil Franc Kapel.

Zbor se je predstavil v precej pomlajeni sestavi, ki pa mu žal ni dala novega poleta. Celo nasprotno, (da ne bo zamere, naj povem, da gre za čisto laično oceno), da me je zbor v primerjavi z lanskim kocertom, nekoliko razočaral. Tudi repertoar, zlasti prvega dela, ni bil takšen, da bi navdušil povprečnega poslušalca. Resnica pa je tudi, da v cerkvi ni bilo prav dosti povprečnežev, saj je že bežen pogled pokazal, da so se ta večer zbrali v Jakobu domala vsi iz naše občine, ki se spoznajo na petje. Predvidevam, da je bil drugi del koncerta bolj navdušujoč in je zadovoljil tudi manj zahtevne okuse. Bilo pa nas je kar nekaj, ki nismo zdržali do konca, saj uro in pol nepremičnega stanja v razmeroma hladni cerkvi ni tako lahko prenesti.

Razstava Lojzeta Dolinarja v Ipavčevi hiši

Moderna galerija Ljubljana je v Ipavčevi hiši pripravila retrospektivno razstavo kipov, grafik in risb znanega slovenskega umetnika Lojzeta Dolinarja. Mnoge Dolinarjeve umetnine dajejo Ljubljani značilen pečat, njegovo takorekoč zadnje delo pa predstavljajo doprsni kipi Ipavcev, ki so postavljeni v Gornjem trgu in v Ipavčevi hiši.

Slovesna otvoritev razstave je bila v petek, 4. aprila. O Dolinarjevem delu je spregovorila kustosinja Moderne galerije Ljubljana, govoril je tudi župan, učenci glasbene šole pa so izvedli glasbeni program. Otvoritvi je prisostvovalo preko 30 šentjurskih ljubiteljev kulture.

Razstava v Ipavčevi hiši bo odprta do 25. aprila.

Ob otvoritvi razstave je Breda Ilich - Klančnik, kustosinja Moderne galerije v Ljubljani, dejala: "Velika retrospektivna razstava del slovenskega kiparja Lojzeta Dolinarja (1893 - 1970), ki jo je lani pripravila Moderna galerija v Ljubljani, se bo simbolično zaključila v kraju, kjer so postavljena njegova zadnja javna dela. Kipar je namreč po naročilu izdelal tri portretne doprsja skladateljev Ipavcev malo pred smrtjo, odlitja v bron in slovesnega odkritja spomenikov pa ni več dočkal. Šentjurska postavitev razstave bo domačinom pokazala le deček sijajnega in obsežnega opusa z namenom, da bi poleg izvrstne portretne galerije spoznali še nekaj intimne figuralne plastike in grafike ter risbo. S pomočjo filmskega zapisa pa se bo moč približati tudi monumentalni arhitekturni in spomeniški plastiki, ki je bila v Ljubljani in situ za časa razstave označena z modrimi zastavicami. Razstava in vsa opozorila nanjo pa so žal le kratkega veka, trajnejši dokument predstavlja izčrpen in bogato ilustriran katalog ter seveda javna dela - v našem primeru tri slikovito potretno verna poprsja slavnih Šentjurčanov. Zgodba o Ipavcih v Šentjurju še vedno glasno odzvanja, o kiparju, ki je oživil njihove fiziognomije, pa vedo krajanji po vsej verjetnosti bolj malo. Razstava v Ipavčevi spominski hiši nam zdaj razkriva tudi to življenjsko in ustvarjalno zgodbo..."

F.K.

Poročilo s policijske postaje

Tokrat bomo poročilo začeli s čisto drugačno, naravovarstveno obarvano novico. Policisti PP Šentjur pozivajo vse občane, da svojih večjih odpadkov ne "izgubljajo" v gozdovih in drugih za to neprimernih krajih. V gozdu na področju Prevorja so policisti v začetku aprila sanirali enega izmed obstoječih "črnih" odlagališč in v primeru podobnih kršitev bodo zoper storilce ukrepali v skladu z zakonodajo. Ne pozabite, da je skrb za čisto okolje naloga nas vseh!

Ni ovir za mobilne

Neznani storilec je to reklamo vzel očitno dobesedno in si v času od 28.3.1997 do 08.04.1997 iz izložbe TP Resevna na Mestnem trgu v Šentjurju "postregel" z dvema brezžičnima telefonoma. Trgovino je s tem oškodoval za 88.800 SIT. Policisti so mu že za petami - upajmo, da ne le z mobilom.

Erotika za vsako ceno

Noč ima svojo moč, pravijo. Tudi tista, 12. aprila, jo je imela - vsaj za nekatere. Neznani storilec je namreč razbil steklo na kiosku v Ulici Leona Dobrotinška in iz notranjosti odtujil kar 20 različnih erotičnih revij, 2 parfuma in še nekaj ostalih predmetov. Podjetje 3 dva d.o.o. iz Ljubljane je s tem oškodoval za okoli 18.000 SIT.

Ukradli nabožne kipce

V času od 08.04.1997 do 12.04.1997 so se na območju PP Šentjur zgodile tri tatvine različnih nabožnih kipcev. V Hrastju in Praprotnem so odtujili kipca Marije ter v Doropolju kipec Marije z Jezusom. S skupnimi močmi sta PP Šentjur in PP Šmarje pri Jelšah že prišli na sled storilcem.

Z motornim kolesom prehitro v ovinek

19 - letni Zvonko T. se je 31. 3. 1997 z neregistriranim motornim kolesom vozil

po lokalni cesti v naselju Lažišče. Ob 19:05 uri je pripeljal do nepreglednega levega ovinka, kjer ga je zaradi prevelike hitrosti na mokri cesti začelo zanašati. Zapeljal je na bankino in trčil v travnato nabrežje. Zvonko je pri tem padel po vozišču in obležal s hudo telesno poškodbo. Z reševalnim vozilom so ga odpeljali v bolnico Celje.

Barbara Gazvoda

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Janez Prvinšek s Trojan in Metka Žurej iz Javorja, Peter Salobir in Branka Strašnik iz Lutnja.

Umrli so:

Anica Poštrak (44) iz Šentjurja in Franc Pilko (80) iz Loke.

Pri sosedovih bodo pa zibali...

(1. nadaljevanje)

Ampak družine so bile v tistih časih seveda veliko številnejše.

Jaz sem na leto opravila okrog sto porodov. Pa tudi družine so bile sila velike. Pri sosedovih, pri Obrezi je bila ena najštevilnejših; zanimiva je bila pa tudi zato, ker so imeli najprej osem fantov, potem pa še zaporedoma osem deklet. Je pa res, da so otroci tudi zgodaj umirali.

V šolo seveda nisi šel star in ko sem končala, niti niso vedeli in verjeli, da sem babica. Pa se mi je enkrat zgodilo, da se je ravno oče te številne družine hotel že obrniti, češ, da tako mlada (28 let sem imela takrat in ne vem zakaj sem se mu zdela tako mlada) pa res ne more biti babica. Pa saj niti tisti, ki so vedeli, niso verjeli, da sem bila v šoli. Rekli so, da so me zaprli!

Imela sem pa porodnico Jevšnikovo že prek moje meje, na Jurklošterskem področju - ampak ljudje so se navadili, pa kar po mene hodili. Jurklošterska babica je bila pa že starejša ženska, pa so rekli „ja pa una je bolj šolana, pa ma injekcije itd.“ Ta babica je sedela ob porodnici dva dni... pa nič, pa nič. ena pa je začela od bolečin že blesti in omedlevati.

Tega primera pa ne bom pozabila, ker se mi je zgodilo tudi nekaj čudnega. Sama sem ravno prišla od poroda, bila sem utrujena, ampak mi nekaj ni dalo spati. Kot da bi me neka nevidna sila vlekla nekam. In ravno takrat se se po stropu začele delati sence, ker je nekdo prihajal z lučjo. Prosil me je, da grem z njim, pa še pismo mi je dal. Jaz sem si pa mislila, kako predrzne so mazačke; najprej stvar zavozijo, potem si pa upajo še pisati. Pismo pa je bilo od jurklošterske babice, ki je pisala, da ji naj pridem pomagat in prinesem s sabo injekcije. Povem vam, da sva tako tekla, da sem imela občutek kot da letiva. Prepričana sem, da je bilo z nama nekaj višjega. Prideva do hiše in si začneva stresovati sneg in v tistem trenutku so v hiši vsi na ves glas zakričali. Mislila sem, da se je zgodilo kaj hudega, pa sem z vso silo planila v sobo. Pa so mi na srečo povedali, da se od veselja derejo. Primer je bil res težak. Ona pa ni imela pojma. Šlo je namreč za prečno lego, ona pa je rekla, da tega še nikoli videla ni. Pa sem ji

pokazala, kako se stvari streže in tudi s porodnico je bilo k sreči vse v redu. Zgodbe pa še ni bilo konec. Otrok se je rodil in zamrl. Celo uro sem ga oživljala, pa so rekli naj ga pustim in ga ne mučim, ker se vidi, da je mrtev. Jaz pa se nisem dala, ker sem videla, da srce še bije. Po eni uri pa je le globoko vdihnil, pa tudi jaz sem si odahnila. Ostali so pa rekli, da sem verjetno coprnica, če otroke od mrtvih zbujam. Tretji dan po porodu je pa še mati dobila pljučnico. Pa sem z domačimi zdravili tudi njo rešila. No tista deklica je pozneje poročila Zaplatnikovega Zvonkota in živi v Nemčiji. Čudno se mi je samo zdelo zaradi tistega občutka, ki sem ga imela tisti večer. Enkrat se mi je pa zgodilo, da sem imela v enem tednu tri starejše porodnice, že čez štirideset. Pa smo eno od njih peljali v bolnico. Ko pa smo pripeljali do egra, mi je pa rodila. Ja, nič, obrnili smo voz, pa domov. Z drugo se je pa zgodilo enako, porod sem morala dovršiti dobesedno na cesti. S tretjo ja bil pa največji križ, še bolj pa z njenim možem. Ženska sploh ni znala prav pritisniti, pa sem moža poslala po vrv, da sem naredila okrog postelje zanke in je potem vlekla zanje. Mož me je pa začel zmerjat, da bi jo moral peljati v bolnico, pa da bo na koncu še umrla, pa da bom otroka še ubila, če ga bom z vrvjo vlekla ven. Sem mu pa rekla: „A si ti tako zrel?! Če ga bi morala na vrv privezat, samo da ga bom na svet privlekla!“ No, in potem se je rodil fantek, pa sem ga vprašala, če je vesel, ker je dobil sina. Pa je rekel, naj me koklja brčne, da se je zaradi mene postaral vsaj za deset let v enem večeru. Sem pa rekla, da v tem primeru sem se pa jaz zaradi njega za dvajset!

Jaz sem pa vedno mislila, da so se moški izogibali porodniške sobe?

Kje pa. Zelo velikokrat so bili tudi zraven. Enkrat je enemu bolj radovednemu celo pred nosom razneslo porodničin mehur točno po obrazu. Ne boste verjeli, ampak ga je bilo tako sram pred mano, da se je vedno, ko sem prišla k hiši skril v hlev. še na otrokovem krstu se ni prikazal. Takrat je bila namreč navada, da so babice nesle otroke h krstu in ne botre.

Mislím, da sem imela veliko primerov, večkrat so bile komplikacije, že čisto prvi

primer pri Ožirju je bil eden najtežjih. Takrat sta se rodila mrtva dvojčka, mati pa je hudo krvavela. Bilo me je na smrt strah, pa sem poslala po zdravnika, starejši dr. Svetina je še bi takrat. Ta pa ni hotel priti, dokler ni zaključil ordinacije. Tako sem se morala sama znajti. Z mrzlo vodo sem ustavila krvavitev in oskrbela porodnico. Ko je prišel zdravnik, me je lahko samo še pohvalil. Jaz sem si pa mislila: „Kaj mi zdaj pomaga ta hvala, ko pa me je bilo tako

Vsredini babica Romih z birmanko "iz inkubatorja"

strah, da sem skoraj umrla!“ Na srečo mi v vsem tem času ni umrla niti ena porodnica. Res pa se je nekaj otrok zadušilo zaradi popkrovine okrog vratu ali pa so se mrtvi rodili.

Enkrat pa se mi je na poti od porodnice zgodilo, da sva se z možem bala celo za svoje lastno življenje. Ko sva se ponoči vračala domov sva morala po skalni poti, na eni strani so bile pečine, na drugi pa ogromen prepad. Za hojo pa je bilo vmes manj kot meter široka polica. Poleg tega pa je bila taka tema in megla, da niti svojih čevljev nisem videla. Mož je že obupaval, da bova še kdaj videla domačo hišo. S seboj pa sva na srečo imela domačega psa. On nama je bil edino upanje. Z eno roko sem prijela moža, z drugo pa psa in smo šli. Pojma nisva imela kje hodiva in sva samo čakala kdaj bova strmoglavila v prepad.

Saška Teržan

(se nadaljuje)

Ernest Rečnik

V mesecu marcu smo se na šentjurskem pokopališču poslovili od spoštovanega šolskega ravnatelja gospoda Ernesta Rečnika.

Rodil se je pred štiriinosemdesetimi leti v daljnem Sankt Petersburgu v Rusiji. Mati je bila Čehinja izpod Krkonošev, oče pa Slovenec izpod zelenega Pohorja in takrat zaposlen kot nadsodar v tovarni lesnih izdelkov v istem mestu - pozneje Leninograd.

Leta 1915 se je družina Rečnik preselila v Razvanje pri Mariboru, na majhno posestvo. Osnovno šolo je Ernest obiskoval v domačem kraju, učiteljske v Mariboru, ki ga je končal z diplomskim izpitom leta 1934.

Njegovo prvo delovno mesto je bilo v Žetalah, nato je bil premeščen k Sv. Florjanu pri Rogatcu in od tam mobiliziran v Beograd. Leta 1941 je bil pri Mladenovcu ujet in skoraj leto dni je prebil v nemškem taborišču. Po odpustitvi in vrnitvi domov je ostal brez službe, nato se je zaposlil pri železnici.

Po osvoboditvi leta 1945 je nadučiteljeval v Rogatcu, Sladki gori in Pristavi. V Šentjur je družina Rečnik prišla leta 1952 in Ernest Rečnik je postal šolski ravnatelj. Leta 1968 je diplomiral na fakulteti v Ljubljani in si pridobil naziv predmetni učitelj peda-

gogike in sociologije. Ravnatelj je bil do leta 1973, ko se je upokojil.

Ravnatelja Rečnika so imeli radi in ga spoštovali šolarji, njihovi starši, prijatelji in znanci, posebno pa še učitelji, ki smo poučevali na šentjurski šoli. V njegovem času je OŠ Šentjur slovela daleč naokoli po znanju, izvenšolskem delu in uspehih.

Poleg šolskega dela je bil povsod tam, kjer smo ga potrebovali. V mlajših letih je režiral spevoigre, gojil in prenašal na mlajše rodove veliko ljubezen do slovenske pesmi, več let vodil moški pevski zbor in bil organizator številnih pisolav in prirediteljev.

Deloval je v upravnih organih in društvih ter bil velik ljubitelj narave.

Lovec je bil 47 let in svoje lovske doživljaje je opisal v knjigi z naslovom *Moje lovske prigode*, ki jo je izdal v samozaložbi leta 1995.

Pisal je članke, kmentarje, potopise, zgodbe in vse to objavljaval v časopisih in revijah. Posebej obsežno je bilo njegovo delo v uredniškem odboru zbornika *Med Bočem in Bohorjem*.

Veliko ljubezen do potovanj je uresničil v zrelih letih. Obiskal je mnoge države sveta in tudi svoje daljno rojstno mesto.

O našem ravnatelju Ernestu Rečniku lahko zapišemo: bil je plemnitega srca, vedrega duha, bogat po znanju in izkušnjah, iz njega je odseval in odmeval čas, v katerem je nadučiteljeval.

Opravil je veliko delo in za to smo mu hvaležni.

Ivanka Podgajski

Iz policijskega poročila za leto 1996

Šentjur je bil lansko leto očitno precej mirnejši in varnejši kraj, saj so na policijski postaji zabeležili kar 28% padec kršitev s področja javnega reda in miru ter 5,3% padec kriminalitete. Tako lahko ponoči mirno spite, saj veste da šentjurski možje v modrem budno pazijo na vas. Le ko sedete za volan svojega štirikolesnega konjička bodite previdni, saj je stanje prometne varnosti v občini nekoliko slabše kot lani, pa čeprav le za slaba 2 odstotka.

In kdo, kdaj, kje in kako ruši šentjurski javni red in mir? Največkrat se to dogaja v nočnem času. V tem času se je v letu 1996 zgodilo 163 prekrškov. Podnevi razgrajachi niso bili nič manj utrujeni - 145 prekrškov. V letu 1995 se veliko bolj razgrajalo (skupno 428 prekrškov) in za razliko od lani se je to dogajalo predvsem sredi belega dne. Vendar pa medtem, ko se je v letu 1995 vse to dogajalo enakomerno čez cel teden, so si letos korenjaki izbrali za svoj dan soboto.

Za najmanj varen prostor so se izkazali stanovanjski prostori, kjer je bilo prizorišče večine tovrstnih prekrškov. Sledijo javni prostori (ceste, trg ipd.) in gostinski lokali ter

čisto na repu, kot najmirnejši prostori, so javni shodi in poslovni prostori.

In kaj se pravzaprav sploh dogaja? Največkrat gre predvsem za vpitje in prepiranje. Mnogo manj je pretepanja in drznega vedenja ter omalovaževanja policije. K miru in redu ne prispeva tudi točenje alkohola vinjenim in mladoletnim osebam. Le eno osebo pa so v letu 1996 zalotili pri klatenju in potepanju.

Ker je na prvem mestu prepiranje in vpitje, je pričakovano podatek, da je bila večina kršiteljev v vinjenem stanju. V letu 1996 je bilo 150 kršiteljev pod vplivom alkohola, leta 1995 pa 161. Iz tega podatka je razvidno, da so se za miren način reševanja sporov odločile predvsem trezne osebe, ki leto poprej še niso znale krotiti svoje vroče krvi.

Vsekakor smo skoraj vse zasluge za ta nečastna dejanja pobrali Slovenci (275 prekrškov). Med ostalimi kršitelji pa so se poleg maloštevilnih državljanov bivše Jugoslavije znašli tudi po en drž. Nemčije, Avstrije in Ukrajine.

V veliki večini so bile to nezaposlene osebe (131 prekrškov), kar je precej več kot leto

poprej. Porast prekrškov je viden tudi pri osebah, ki imajo stalno zaposlitev in pri upokojencih (129% več kot v letu 1995). Ravno tako kot v letu 1995 je bila večina kršiteljev starih med 24 in 34 let, starostne meje pa ni omejena niti navzgor niti navzdol. Največ prekrškov zoper javni red in mir je bilo storjenih v centru Šentjurja - 116 prekrškov, kar je precej manj kot v letu 1995 (150). Seveda pa to ne pomeni, da so lahko v drugih krajevnih skupnostih povsem mirno spali. Šentjurju sledi Gorica, ki je precej uspešno umirila svoje krajane (-42%), nato Dramlje (-52%), Ponikva (-46%), Dobje (+38%), Blagovna (-62%), Loka (-21%), Planina (+14%), Prevorje (+60%) in Kalobje. Kalobje je očitno najmirnejši kraj kljub temu, da ima največji porast - 1995 le 2 in 1996 pa kar 7 prekrškov.

Zanimiv je podatek, da je bilo v Šentjurju 7 javnih prirediteljev in shodov manj kot v letu 1995, obakrat so te prireditve varovali povprečno trije policisti, tako lani kot tudi leto poprej sta na teh prireditvah in shodih zabeležena le 2 prekrška, a vendar je bilo v letu 1996 porabljenih 648 ur za varovanje, v letu 1995 pa le 278 ur.

Avtobus ali "konzerviranje sardin"

Zagotovo je bilo to v tem šolskem letu največkrat izgovorjeno vprašanje med dijaki, delavci in drugimi reveži, ki so se po naključju znašli v gneči Izletnikovega avtobusa. Naj pojasnim. Zjutraj ob 5.30 s Planine in Presečnega odpeljeta dva avtobusa, ki v Celje pripeljeta milo rečeno polna. Je pač čas, ko vsi odhajamo v šolo, službo, pa kaj vem kam še.

Res pa je tudi, da se večina teh ljudi deset minut čez eno popoldan vrača. Tu pa nastane problem. Kogaršnja koli logika to že je - tu odpove na celi fronti. Vsi ti ljudje morajo zdaj hočeš - nočeš na en sam avtobus. Če tega niste doživeli, si verjetno ne boste mogli predstavljati. Malo morje dijakov, po možnosti še malčki na poti s plavanja in kup ljudi, ki imajo po osemurnem delavniku vsega dovolj in že presneto grdo gledajo. Vsi ti ljudje stojijo na nekaj kvadratnih metrih, vedno bolj se tiščijo, pritisk pa narašča z minute v minuto. In potem končno pripelje avtobus. Precej truda mu vzame, da obvozi nekaj ljudi, ki jih množica skoraj potisne pod kolesa, še več pa, da sploh odpre vrata. Potem pa se val nenadoma usuje. Prerivanju ni ne konca ne kraja. Ljudje na sredini nekako omedlevajo brez zraka, stare ženice izgubljajo polne nakupovalne vrečke in preklinjajo „nevzgojeno mladino“, gumbi odletavajo, šivi pokajo... Voznik gleda kot da bo vsak čas zagrmelo, na koncu pa je raje tiho, ker ve, da v takem stanju drugače niti ne more biti.

V takšni zmedi umirajo solidarnost, vljudnost in kar je še takih stvari. Na koncu se niti ne boriš več za sedež, (ki je itak čista utopija) ampak zgolj za dva kvadratna decimetra, da boš sploh lahko stal. Če ne boš dovolj „žleht“ te čaka za nagrado kakšna ura stanja na konicah prstov. Zelo dobre vzgojne metode, ni kaj!

V Celju se zadeva nekako zaključí, žal pa je na vsaki postaji bolj tragična. V Štorah je zadeva že v dveh nadstropjih, da o Šentjurju sploh ne govorimo. Če imaš srečo, stojiš čisto spredaj, z eno nogo v košu za smeti in eno roko priprto med vrati. Nasledja dva na sprednji polici z nosom prilepljenim ob šipo, trije pa malo da ne vozniku v naročju. Temu se pa po novem reče varna vožnja. Žal res ne vem kdo te zadeve določa in ureja, ne morem pa si kaj, da me ne bi spominjalo na človeka, ki vse to počne v pisarni, si ne da prav veliko reči in pojma nima, kako vse skupaj izgleda. Prav birokratsko okostenelo. Saj je vendar jasno, da je dijakov vsako jesen več in da se stanje spreminja iz leta v leto. Nekje je potnikov vedno več, druge pa se njihovo število zmanjšuje. Kolikokrat poslušam voznike, ki bi spremenili tisoč in eno stvar, da bi bilo za vse bolje; pa kaj ko „ta pametni“ nasvetov pač nikoli ne potrebujejo.

Saška T.

Kalobje - odpadniški grič?

Kako naj vam predstavim Kalobje, če niste še nikoli slišali zanj? Težko. Hribček pač. Od „mestnega“ vrveža (takšnega ali drugačnega) oddaljen par kilometrov. Predaleč, da bi bil uporaben in preblizu, da bi bil zanimiv. Še posebej potem, ko so gospe iz Šentjurja dvignile roke z našega turizma in je gospa Jagodič bojda zaključila, da gre za brezupen primerek.

Nič posebnega seveda. Ljudje so ugotovili, da marsikaj lepega imamo (celo čisto ta pravo sekto, prosim lepo), še več stvari pa nimamo. Turisti so žal v zadnji skupini.

Pa me je sosedova teta potolažila, da se ni za sekirat. „Saj pravzaprav ni treba ljudem razlagat, kje je Kalobje, ker tisti, ki jih to zanima itak živijo na njem“, je rekla.

Sicer pa je vse O.K.. Oziroma je bilo do nedavnega, ko se je začela po okoliških gričih plaziti črna senca. Šušljalo se je veliko, vedelo pa malo. Glavno vprašanje pa je bilo: a še bomo al nas bojo ukinal?

Začelo se je z avtobusom, tam nekje pred počitnicami. Višje sile naj bi namreč presodile, da je vožnja avtobusa na Kalobje že pred

počitnicami zguba časa in denarja, ko pa se še mularija zgubi na počitnice, postane popolnoma brezpredmetna. Salomonska rešitev se torej glasi: konec s to progó! „A delavci? Ja, saj vendar obstajajo še druge rešitve! - Na primer taksi, vlak, ladja, helikopter... Saj vendar imajo kaj domišljije, a ne?“

Medtem ko so prizadeti napenjali možgane, kako bi se s splavom po asfaltu pripeljali domov, pa je poštar pridno raznašal po domovih listke... kaj listke - grozilna pisma! Osnovno sporočilo pa je bilo, da s poštnim uradom na Kalobju delamo zgubo. Grožnja pa - če ne boste hitro poskrbeli za izboljšanje stanja... adijo poštar!!

Potem pa (na srečo še preden so prebivalci padli v pregloboko depresijo) so šefi na višjih inštancah Pošte in Izletnika ugotovili, da denar pač ni vse. Kako za Božjo voljo pa naj potem kaka smklja ljudem razloži, kje živi?!

Kakorkoli že, neprespane noči so mimo, prah se je polegel in življenje teče dalje. Res je dobro vedeti, da še nisi popolnoma odpisan.

Saška T.

ASTRONOMJA V HRUŠEVCU

Prihod kometa Hale - Bopp v bližino Sonca je tudi pri odraslih sprožil povečano zanimanje za astronomijo, zato je sedaj primeren čas, da opišemo, kako se s tem področjem ukvarjajo učenci naše šole.

V sredo, 5.marca, smo za osmošolce organizirali naravoslovno astronomsko noč. Povabili smo mag. Albina Smerketa iz Domžal, ki se z astronomijo ukvarja ljubiteljsko, vendar je njegovo podjetje med redkimi v Sloveniji, ki se ukvarja z izdelavo vseh vrst pripomočkov za opazovanje neba.

Ob 18.uri je bilo predavanje o ozvezdjih, našem osončju ter zgradbi vesolja, ki ga je popestril z množico diapozitivov. V drugi polovici teoretičnega dela, ki je trajal krepki dve uri, pa so učenci prvič slišali podrobnosti o raziskovanju meteoritov, najbolj pa jih je navdušilo, ko so lahko delce iz vesolja tudi potipali, saj je predavatelj s seboj prinesel dokaj obsežno zbirko - verjetno edino v naši državi.

Drugi del naravoslovne noči pa je bil namenjen opazovanju s teleskopom. Na žalost nam vreme ni dopuščalo, da bi si ogledali vse zanimive objekte, ki se jih iz naših krajev da videti, saj so meglice oblakov zastirale pogled na večjem delu neba. Toda pogled skozi okular enega največjih amaterskih teleskopov je bil kljub temu nekaj nepozabnega.

Glede na to, da v Sloveniji ni niti enega planetarija, kjer bi lahko učenci spoznali ozvezdja neodvisno od vremena, smo se odločili, da 15.marca organiziramo ekskurzijo v Munchen. Obiskali smo tehnični muzej, ki na 50.000m² površine ponuja pregled človekovega tehniškega ustvarjanja v 2000 letni zgodovini. Učenci, ki so se ekskurzije udeležili, so bili navdušeni in prvič se jim je zgodilo, da so po treh urah ogledovanja eksponatov ugotovili, da niso videli niti polovice najzanimivejšega. Vendar smo v programu načrtovali še obisk planetarija, ogled ene od predstav kina IMAX ter vzpon na olimpijski stolp.

Zgodnje jutranje ure odhoda pa so nam omogočile, da smo kar skozi okno avtobusa opazovali čudovitega spremljevalca - komet Hale Bopp.

Za konec pa še to. V Sloveniji je na tržišču vedno več opazovalne opreme. Starši se včasih sprašujete, kako razveseliti svoje otroke z darilom. Teleskop je igrača, ki ne spodbuja nasilja, ampak omogoča pristen stik z naravo, pogled v globine vesolja pa odpravlja tudi vraževerje, zaradi katerega Slovenci pridno polnimo žepe astrologom.

Mateja Šumej

V spomin mornarskim kolegom

V mestno vojašnico v Celju (Spodnji grad) me je oktobra 1948 odpeljal Brečkov ata iz Zagaja, naslednji dan pa so nas pod strogim vojaškim nadzorstvom v živinskih vagonih odpeljali v neznano.

Zvečer istega dne so nas v pristaniški zgradbi v Puli s prepotopnimi škarjami ostrigli na balin in nas dobro naprašili po kosmatih delih telesa. Vsak je dobil kos letnega perila, mornarsko majico, delovno

Marjan 1950: A. Gobec in V. Jagodič (prva z desne)

obleko in čevlje. Mnogi smo prvič videli morje, ko so nas v prenapolnjenem vojaškem čolnu peljali mimo razbitin potopljenih plovil iz časa vojne na bližnji otoček Katarina.

Kot prvi rekruti po priključitvi cone B k Jugoslaviji smo podedovali opustošene italjanske vojaške barake. Postali smo številke in slepi podaniki vojaške hierarhije.

V trenutkih kratkotrajnih odmorov sem se željno oziral za svojimi sonarodnjaki.

Najprej sem spoznal Ivana Stopinška. Zaradi njegove pevske nadarjenosti in vneme smo se ob njem zbirali Slovenci vsega vojaškega kompleksa in na obali tudi zapeli marsikatero domačo pesem.

Ivan je kasneje postal komadir milice v Šentjurju, kruta bolezen pa mu je kot inšpektorju UNZ Celje prezgodaj pretrgala nit življenja.

Po svečani prisegi na dan 22. decembra smo prvič skupno odkorakali po lesenem mostu na kopno. Ker poveljujoči ni omenil prostega prehoda po mestu, smo si drznili le do Puljske arene. Kasnejši izhodi so bili seveda bolj sproščeni in po "vinskem" prehodu po Fažani se je naše čete oprijela zmerljivka "pijanice".

Nekateri smo bili nato odrejeni na delo v rudnik Raška. Rudarji so nas lepo sprejeli. Moje rudarjenje pa se je prav kmalu končalo z odhodom v Novi sad k rečni mornarici.

Peljali smo se z živinskimi vagoni, postlanimi s svežo slamo. V Dobovi sem se skozi priprta vrata posvolil od Slovenije.

Sredi zimske noči smo prišli v mrzli Novi Sad. Namestili so nas v mornarskem naselju Zemunik na rokavu Donave. Tu sem tja do maja čistil vrbe, popravil stara plovila, bil četni in bataljonski pisar, pod strogo zapovedjo molčečnosti pa tudi član popisne komisije orožja in streliva v Sremski Kamenici.

V leseni baraki, naseljeni tudi s stenicami, sem spoznal Albina Gobca iz Šentjurja. Z njim sva skupaj preživela polnih 30 mesecev

vojaškega življenja. Bil je skromen, delaven in iskren tovariš in je opravljal odgovorno nalogo skladiščnika enega od oblastnih skladišč. Njegova smrt, pred meseci je umrl v Šentjurju, me je zelo prizadela.

Maja leta 1949 sem s skupino 15 mornarjev prvič potoval s potniškim vlakom. Namenjeni smo bili v Split. V Zagrebu smo namerno zamudili svoj vlak in si, spretno se izmikajoč vojaški policiji, vzeli prost izhod za sprehod po mestu.

Po prihodu v Split nas je že na oknu komande mesta pozdravil sošolec in kasnejši občan Šentjurja Franc Kristan - Brezinšek. Vojska mu je zaupala razne dolžnosti nadzora in varovanja vojaških objektov. V njegovem težkem kovaškem poklicu in naravni skromnosti sta ga oblikovala prijateljstvo in poštenje. Tudi njega smo že pred leti pokopali na šentjurskem pokopališču.

Na komando mesta je večkrat prihajal Martin Sovinc iz Slatine. Z odsluženima dvema letoma vojaškega roka je bil pravi veteran. Ob koncu triletne vojaščine so mu ga zaradi informiroja podaljšali še za dva meseca. Kasneje je delal v Cestnem podjetju Celje. Tudi on je mnogo premlad umrl.

V sobi na komandi mesta smo se skupaj nastanili Albin Gobec, Jože Pišek in jaz. Jože Pišek, skorajda vojna sirota z Dolenjske, je kasneje postal komercialist v KK Šentjur. Opravljal je odgovorna in zaupna knjigovodska dela. Tudi od njega smo se že zdavnaj poslovili na šentjurskem pokopališču.

Čeprav smo bili na plovilih, je naš čas vojaške službe bil bolj viharen predvsem na kopnem. Obdobje informirojevske gonje je izpraznilo marsikatero častniško in vojaško posteljo. Domovini smo brez priznanja poklonili 36 do 38 mesecev življenja.

Življenska usoda mi je naklonila, da sem še edini živ iz te generacije. Kljub njihovi skromnosti in delavnosti, brez večjih političnih ambicij, nihče od njih ni dočakal 70. leta. Naj bo ta zapis skromen spomin na spoštovane prijatelje.

Vinko Jagodič

Večer s svetovnim kolesarskim popotnikom Tomom Križnarjem

Ljudje smo različni popotniki, ampak prepotovati skoraj ves svet s kolesom? Biti ure in dneve in mesece sam s sabo in prav tako dolgo z najrazličnejšimi ljudmi! Tega ni moč doživeti na običajnih turističnih izletih in tudi pri malo daljših pobegih od doma ne. Vendar Tomo poleg neizmerne energije kopiči v sebi veliko znanja in neverjetno spoštovanje vsega živega. Toda za odločitev v življenju, da zapustiš vse, od razpadajoče družine, staršev, službe, in se odpelješ s kolesom v svet, moraš biti poseben. In zdaj ima dva otroka, slovenskega sina in avstralsko hči in prav tako dva potna lista, slovenskega in avstralskega.

Tokrat nam je v knjižnici pripravil pripoved v izbranem, iskrikem jeziku in s fantastičnimi fotografijami o kolesarjenju med mehiškimi indijanci, poti v Guatemalo, o srečanju z Garifuni, ki so mešanci med črnici in indijanci, o poti v Honduras, Nikarago...Pravi užitek ga je bilo poslušati, gledati, vsrkavati njegovo znanje in doživetja. Če želite spoznati delček njegovega zanimivega časa, vzemite v roke njegove knjige!

D. K.

Kdor ni nosil še okov...

(8. nadaljevanje)

Dogodkov na Peharah, ki so mi poživljali tiste mesece, ni bilo ravno v izobilju, toda tisti, ki so se zgodili, so bili nenavadni in šokantni. Največkrat sem bil le opazovalec in le dvakrat se mi je zgodilo, da sem postal, ali pa bi skoraj postal tudi njihov akter. Reševanje utopljenca iz narasle Bosne, ki sem se ga samoiniciativno lotil in bil nazadnje vesel, da sem rešil vsaj sebe, me je kar precej časa spremljalo kot nočna mora. Zaradi njega sem dobil tudi resen disciplinski opomin. Čedo, naš edini stražar in hkrati tudi resnični šef vse skupine, ki je s svojo družino stanoval na ekonomiji znotraj zaporniške ograje, je bil zelo hud, kajti, če bi se utopil, bi seveda on imel velike težave. Ta njegov razlog mi je bil res v veliko spodbudo.

Drugič se je zgodilo pri nogometu. S polnim žarom smo se podili za žogo po prašnem dvorišču. Stipe, velik in z žogo precej neroden tridesetletnik, oče petih otrok, ki je sedel zaradi pretepa in dveh hudih telesnih poškodb, je bogvedi zaradi česa že izgubil živce, brcnil žogo v Bosno ter se s kolom v rokah zapodil za menoj, ki sem bil slučajno tvorec njihovega poraza. K sreči sem bil hitrejši od njegove jeze. V nekaj minutah je bilo na igrišču spet mirno. Seveda je Čedo takoj zvedel za ta najin "pretep". Fizični obračuni med zaporniki so bili najstrožje sankcionirani in Stipu sta grozili najprej samica, potem pa še železarna. V navzkrižnih zaslišanjih sva se dobro odrezala. Stipeta, ki je ostal na farmi, se odtlej spominjam kot enega najkorektnjših zaporniških kolegov.

Še bolj vesela je zgodbica o parčku, ki si je spomladi na sončnem klancu nad našim taboriščem privoščil nekaj seksov. Tudi naše žvižganje in navijanje ju ni zmotilo. Prepričani smo bili, da sta malo nora, prekaljeni "borci" pa so zatrjevali, da gre za hudobijo in izzivanje seksualno sestradanih zapornikov. Naj bo tako ali drugače, njuno početje nas je zabavalo in držalo v napetem pričakovanju do vnovičnega obiska.

Najtežja so bila pričakovanja in preživljanje praznikov. Zlasti moške, ki so jih doma čakale žene in otroci, so bili praviloma žrtve prazničnih depresij. Ob državnih praznikih se je temu pridružilo še odkrito ali prikrito pričakovanje morebitnih pomilostitev, ki so mu sledili dnevi mučnih razočaranj, včasih tudi zavisti do tistih, ki jih je bogve zaradi kakšnih kriterijev zajela pomilostitev. Prav vsi prebivalci Pehar pa smo bili "stari borci", to je pomenilo, da smo prestali že več kot polovico kazni, kar je tudi pomenilo, da smo vsi po vrsti bili resni kandidati vsaj za pogojni odpust, če že ne za pomilostitev.

Pred 29. novembrom 1965 sem v to psihozo zapadel tudi sam. Polovica kazni je bila mimo, Ignjat pa mi je prišepnil, da celo Čedo pričakuje, da bi se kaj takega lahko zgodilo. Le stari lisjak Jovo je bil trdno prepričan, da iz te moke ne bo kruha. In res ga ni bilo. Niti tokrat, niti za Novo leto in celo za 1. maj 1966 ne, ko mi je do konca kazni manjkalo le še dobrih 10 dni in ni bilo na Peharah nikogar, ki bi v ta odpust podvomil. Izračunal sem, da sem bil v zaporu celo kakšni dve uri dlje od 11 mesecev.

Čigava skrb in zasluga sta to bili, nisem nikoli niti poskušal zvedeti. Očitno je vsekakor bilo, da so pristojni v zaporu zelo dobro poznali stanje mojega "podstrešja" in morda do zadnjega upali, da me bodo vsaj polno kaznovali, če jim že prevzgoja ni uspela.

Da je prevzgoja z zaporsko torturo iluzija, je menda splošno poznano. Morda vanjo verjame le še kakšen naiven sodnik ali

vzgojitelj v arestu, drug pa nihče več. Še najmanj pa bivši zaporniki! Gre zgolj za kazni in za nič drugega. Da, mogoče je v zaporu človeka zlomiti, ga prestrašiti, ukrotiti in podrediti najneumnejšemu discipliniranju, nemogoče pa ga je popraviti. Vsaj zase lahko trdim, da nisem nikdar niti za trenutek podvomil vase in v svoj prav, zaradi katerega sem bil v zaporu. Dlje ko je vsa zadeva trajala, bolj sem bil trd. Toda hkrati tudi zvitejši, bolj hinavski, bolj prevarantski. Proklamiranje velikih načel, ki so tudi veljala za herojska in simpatična, je bila domena "ubijalcev", kar pa vsaj na Peharah ni pomenilo, da se "heroji", v nasprotju s svojo življenjsko filozofijo morajo upirati utečeni disciplini. Sicer pa moram priznati, da je bil Čedo, čeprav vedno redkobeseden in nekako zadržan, vendarle vedno zelo korekten in si nikoli ni privoščil kakršnekoli provokacije. Prav gotovo je bilo tudi res, da smo se na Peharah znašli le tisti, ki smo se dobro zavedali, da zapor ni mesto, kjer bi veljalo poudarjati svoj stil življenja in se idealno prilagajali zahtevam nadrejenih. V zaporu gre v resnici za zelo nizko raven boja za obstanek, ki se nazadnje zreducira na obrambo živalskih funkcij. Čeprav je bila Zenica v sredini šestdesetih let povsem nekaj drugega kot so bili Goli otok ali Stara Gradiška takoj po informbiroju - Jovo je vedno ponavljal, da je "banja" - so njene bistvene poteze vendarle ostale neokrnjene. Tudi verjamem, da so rojeni uporniki, kakršni so v bistvu vsi prestopniki, v fazi "lomljenja" imeli strahovite težave. Sam sem se jim uspel skoraj povsem izogniti, čeprav sem bil v bistvu vsak dan bolj odločno na nasprotnem bregu. Ne vem, morda bi mi pogojni odpust ali pomilostitev še nekako pomagala iz tega začaranega kroga, češ, saj me vendarle razumejo, vztrajanje do zadnjega dneva, pa me je dokončno postavilo na nasprotno stran, menda kar za vse življenje. Jasno pa sem ločeval, kdo so moji pravi "sovražniki".

(se nadaljuje)

NIŽJE OBRETNNE MERE ZA POSOJILA

Banka Celje je ponovno znižala obrestne mere za posojila za pravne osebe, samostojne podjetnike, zasebnike.

Posojilo lahko najamete že po obrestni meri od T + 7% dalje, odvisno od dobe vračanja posojila.

Prav tako je Banka Celje znižala obrestne mere za stanovanjska posojila. Obrestna mera je T + 8% za posojila z depozitom oz. T + 10% za posojila brez depozita.

Obiščite nas in se prepričajte o konkurenčnosti ponudbe.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

banka celje

V varnem zavetju tradicije

Še sem živa

Spet sem prešpricala par številč Šentjurskih novic. Ste me kaj pogrešali? Neodložljivi opravki pač! Pa tudi prvi pomladni meseci so storili svoje. Ampak zdaj sem spet tu, normalno hudobna, kot vedno.

Najprej moram povedati, da sem se tam ob koncu februarja za hipec močno prestrašila: šentjurska študentarija je izdala svoj časopis. Cena dumpinška - 1 tolar! Mar so ogrožene Šentjurske novice in moja rubrika z njimi? In sploh me niso povabili k sodelovanju! Torej je šlo za zahrbtni napad, za nekaj podobnega kot je Podobnik storil Janši in Peterletu. Takoj sem sedla za računalnik; tako zlahka se pa res ne smem pustiti izriniti iz domačega medijskega prostora. Še preden sem se prepustila svojemu užaljenemu besu, me je naenkrat vse minilo: saj mi sploh niso konkurenca! Preveč so pametni. Že naslov "Moč inteligence" pove, da je njihov časopis narejen čisto za drugačne ljudi, za samozavestne homo sapiense z IQ tam okrog 150. Sploh pa očitno za tiste, ki nimajo denarja. Zlasti slednji mene tako ali tako niso nikoli zanimali. In ko sem šla še enkrat vestno od ene do druge inteligenčne vrstice, se mi je obraz raztegnil v prizanesljiv smehljaj: tale ekshibicionizem pri Šentjurčanih ne bo vžgal. Matej je sicer spreten, ampak je le brez jajc, kot se reče. Podobno kot tisti anketiranci, ki so sicer zelo lepo bluzili o svojih neprežvečenih sanjah, ko pa je bilo potrebno postaviti pod filozofiranje ime in priimek, so mrknili. Oh, poznam to! Le da sem jaz vedno mislila, da gre za usraneta, zdaj pa berem, da je to inteligentnost. Ker sem šele brucka, prosim, jemljite moje sodbe s potrebno prizanesljivostjo. Prav lahko da bom kot stara bajta te zadeve tudi jaz drugače razumevala. Sicer sem pa res kar vesela, ko vidim, da je naš mladi rod ambiciozen in tako šik pismen. Potem sem čakala in čakala na drugo številko računajoč, da bodo ustrelili še nekaj "inteligentnih" kozlov in si jih bom potem z užitkom privoščila, pa ni bilo nič. Naj torej kozle streljam spet kar sama?

Velika noč mi je minila v znamenju prenažiranja. Če ne bi neznani strelec izpod Rifnika vso noč z velike sobote na nedeljo vsakih nekaj minut sprožil svojo eksplozivno napravo in me kar naprej metal iz postelje, bi gotovo pokasirala kakšen kilogram celulita več. Ha, pa ga nisem. Hvala, neznani kalilec nočnega miru!

Ta moj urednik je ena navadna mora. "Lucija, pojdi med ljudi, pojdi med našo trško jaro gospodo, opazuj jih in piši", me mori. Le kaj naj bi tam videla takšnega, da bi se lahko razpisala? A sem se le odločila in šla na otvoritev Dolinarjeve razstave. Ipavčeva hiša je moj priljubljeni kraj, ni vrag, da ne bi tu srečala kakšno jaro gospo ali podobnega gospoda. Naziv in kraj prireditve sta bila za te namene obetavna.

Na hodniku Ipavčeve hiše se je drenjala že dobro mi poznana skupina meščank in meščanov, ki držijo pokonci našo kulturo. Gospa Martina z Občine, ki na občinskih prireditvah nadomešča radijsko Marjano, v rahlo frfotajoči garderobi in z umetelno urejeno frizuro, je bila seksi in gotovo prva dama slovesnosti. Svojo vlogo je povedala na izust. Le tu in tam, ko je bilo treba povedati katero suito ali stavek bodo odbrenkali mladi šentjurski glasbeniki, je pokukala v svoj podsetnik. Nato je, tako kot vedno, spregovoril naš župan. Hvala bogu, da imamo tako izobraženega

župana, da lahko pametno govori ob sleherni pašji procesiji! Njegov "en lep večer vam želim", me je navdušil. Človek je res prijazen. Nato so spet muzicirali Katarina, Nataša in Grega. Celo naš doktor primerjalne književnosti, ki je sicer ves čas stal pokončno in slovesno, celo bolj kot Dolinarjevi kipi, jim je zaploskal. Zaploskali pa so jim tudi bivša ravnateljica osnovne in kmetijske šole ter šentjurski vinogradnik z Rifnika, ki so bili za trenutek prisiljeni prekiniti svojo razpravo o vremenu. Ali pa so morda komentirali Olimpijino zmago nad Stefanelom. Ampak, roko na srce, tiste suite in stavki tudi mene niso motili, da si ne bi napasla oči po hvaležnih poslušalcih. Nikjer nobene jare gospode, ki bi spodbudila moje muze in urednikove ambicije! En sam dolgočasen zbor penzionistov, nobenega frfotanja, nobenga izziva. No, gospo z Občine sem že prej izvzela. Lucija, da nisi slučajno pri večernicah, pri križevem potu, me je spreletelo. Če ne bi pred seboj videla socialistične Bredo in komunističnega Ladislava, bi skorajda verjela v ta privid. In le zakaj ni nocoj tu nobenga pravega doktorja? Samo en živinski doktor, ki je prišel poslušat svojega sinčka, ne more odtehtati odsotnosti običajnih dr. A. in novega direktorja ZD dr. F., ki bi v tej funkciji lajko otvoril svoje sicer že zdavnaj preverjeno globoko pripadnost šentjurski kulturi. Še preden sem si uspela odgovoriti na te zagonetke, je bilo vsega konec. Izivalno sem se še sprehodila mimo Dolinarjevih kipcev - neverjetno kako dolge okončine imamao pravzaprav ljudje - ampak me žal nihče ni opazil. Ljudje so bili že zazrti v Rajkotov del prireditve. Rajču sem dala košarico. Resda je tokrat ponujal namesto knjižničnih sendvičev bolj poduhovljene obložene kruhke, ampak jaz sem karakter in sem šla gladko mimo polnega pladnja. Res mi ne gre tako dobro, da bi si lahko privoščila novo poletno garderobo! Pa tudi sicer se nisem najbolje počutila na tistih štengah na hodniku, kjer pošten človek še dihati ne more. Jaz hodim na prireditve zaradi vzvišenega umetniškega filinga. Služkinja sem lahko doma, ko me nihče ne vidi.

Kar preveč poklapana sem odhajala iz Zgornjega trga. Ne, to ni pravo, to še za Šentjurske novice ne bo! Šele žalost Ipavcev, ki so kot talci pohlevno stali za cerkvenim zidom, mi je navdihnili rešilno misel: ne maraj Lucija, lahko bi ti bilo še slabše!

Vaša Lucija

Mali oglas

Najugodnejše za gotovino kupujemo delnice Laško, Cementarna in skladov. Telefon 0601 43 714.

PC
servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC

Šibenik 7, 3230 Šentjur

Tel.: 740-400, tel./fax: 743-145

mobitel: 041 617 947

**Od aprila dalje nas najdete
v novih prostorih na
tržnici!**

Obiščite nas!

ŠKK ob koncu sezone

Po skoraj 5 mesecih je končno sezona 1996/97 za nami. Je bila uspešna? Seveda!! Osvojili smo drugo mesto v Medobčinski košarkarski ligi (v nadaljevanju šmarski ligi) in s tem prvi pokal v zgodovini kluba. Tako smo se dokončno zasedli ob vrhu šmarske lige in vsem dokazali, da šentjurski študentje nismo kar tako. Zraven smo spet prehiteli oba lokalna rivala - Ponikvo in novopečeni Dream Team (!), do letos Kemoplast B. Pa nas premagajte, če nas morete. V tej sezoni so pred nami klecnili prav vsi, tudi zmagovalna ekipa lige, KK Dren iz Lesičnega. Žal nam je le, da nismo izsilili tretje tekme v finalu. Rezultat je bil namreč 2:0 za Dren. Na drugi tekmi nam je le malo manjkalo, da bi jih premagali. Pa naj jim bo, saj so več trenirali, pa še domačina so nam ukradli in ga naščuvali proti nam.

Naš največji letošnji uspeh pa vosekakor igre proti Šmarju. Z njimi smo igrali v zadnjem kolu rednega dela lige in potem še v polfinalu končnice na dve zmagi. Med seboj smo tako igrali kar štirikrat zapored. Še dobro, da so oni igrali domače tekme na Ponikvi, kjer smo se počutili skoraj kot domačini. Zmage so se vrstile izmenično - najprej Šmarje (še v rednem delu), nato mi na Ponikvi, Šmarje pri nas, na zadnji tekmi pa smo jim pokazali, kdo je kdo. Medtem, ko so bile vse druge tekme izenačene, smo zadnjo dobili suvereno kar s 14 točkami razlike in se tako z 2:1 v zmagah uvrstili v finale.

Sedaj pa nekaj besed o igralcih. Naš najbolj vsestranski igralec je bil spet Kovačev Gregec. Bil je naš drugi najboljši strelec, tretji podajalec, prvi skakalec (10,25 skoka na tekmo) in imel hkrati še najboljši odstotek meta iz igre (58%). Če bi se naučil metati še proste mete (komaj 41,2%), bi bil že preveč popoln. Vseeno pa ga je treba okregati, ker mu je med sezono precej padla morala in smo bili že vsi jezni nanj. No, ob koncu je bil spet tisti pravi. Pa smo že pri našem organizatorju igre, Davidu. Njemu se res že poznajo leta. Ni več tisti mladostni navdušenec, ki je tekal po igrišču sem ter tja in se ni nikoli utrudil. Te stvari zdaj poizkuša popraviti s pametjo, ki mu je, kot bodočemu pravniku, ne manjka. Moram priznati, da mu to kar dobro uspeva. Če mu odštete povečano frekvenco izgubljanja žog proti koncu sezone, je bila ta zanj kar uspešna. Bil je drugi podajalec in drugi kradljivec žog, tretji strelec moštva ter naš najbolj standarden igralec, saj je edini igral na vseh tekmah. Naš drugi branilec, Vuco po imenu (Robert za prijatelje), pa je letos kar malo razočaral. Razen na nekaterih tekmah ni niti približno pokazal tistega, kar zmore. Je pa res, da je v obrambi dal vse od sebe in odlično kril tudi najnevarnejše nasprotnike. V seštevku je še vedno naš četrti strelec. Odkritje letošnje sezone pa je nedvomno Kočarjev Boštjan, edini iz naše ekipe, ki še vedno trenira pri Kemoplastu. Kadar je le lahko, se je izmuznil iz treninga in zaigral za nas, ponavadi tudi zelo uspešno. Bil je naš daleč najuspešnejši metalec trojke (43,2%) in tudi najboljši strelec (20,56 točk n.t.). Ob vsem tem je bil še drugi skakalec, najboljši kradljivec (1,89 žog n.t.) in drugi bloker. Slava mu. Naš najboljši "banana-man" pa je bil Sandi. Na tekmo je podelil 0,67 banan. Od njega sicer še vedno pričakujemo tisti pravi učinek, ki ga je sposoben prispevati. Bil je naš šesti strelec ob zelo dobrem metu iz igre. Zelo se je izkazal na tretji tekmi polfinala končnice proti Šmarju, ko je bil praktično neustavljiv. Še več takih tekem, Sandi! Pa se ustavimo še pri našem ostrostrelcu, imenovanem McAddoo (makadu), javnosti znanem po vzdevku Uroš Drobnetov. Treba je priznati, da se mu je letos malce ukrivila roka. Ni več tako nezgredljiv, kot smo ga bili navajeni. Kljub temu pa je prispeval levji delež v obrambi, kjer se je vedno prerival s težkimi centri in tudi neumorno skakal. Ob vsem tem ima tudi najboljše razmerje asistenc proti izgubljenim žogam (1,5). Najboljše je letos igral na prvi tekmi s Šmarjem, ko je metal trojke kar 86-odstotno (6/7) in bil

najzaslužnejši za tedanje zmage. Najboljši podajalec letos je vojak Medo iz Rogaške, naša letošnja okrepitev. A kaj, ko je ob 3,88 podaje na tekmo izgubil 4,25 žog! Na eni tekmi je izgubil celo 11 (!) žog. Da ne bom pregrob - Medo je vsestranski igralec. Vseskozi se je boril, kradel žoge in tudi skakal (je četrti skakalec ekipe), v obrambi pa je bil tudi zelo dober. Ko le ne bi izgubljal toliko žog! In sedaj naši specialisti za posebne naloge. Kadar so nasprotniki imeli preveč razigranega igralca, ki se ga ni dalo ustaviti, je na sceno vstopil Bogdan. S svojo izredno borbenostjo in telesno pripravljenostjo je bil kos vsakemu igralcu. Če dodamo temu še dober izkoristek v napadu in na sploh izjemno koristnost, ga lahko samo pohvalimo. Svojo nalogo opravlja zelo dobro. Naš drugi specialist pa je Size (sajz). Pri njemu pa je vse odvisno od volje. Če je ima dovolj, lahko opravi vsako nalogo, ki mu jo trener zada. A kaj, ko je včasih preveč muhast. Se pa je letos precej popravil. Večino igralnega časa, ki ga je dobil, je dobro izkoristil. Le tako naprej, Size! In jaz? Kadar sem igral, sem se trudil po svojih najboljših močeh in skušal kar najbolj pomagati ekipi. Na klopi sem vseskozi bodril soigralce, zraven pa še vodil statistiko. Ocene moje igre naj dajejo drugi, jaz nisem objektivni. Pa še en novinec v ekipi - Vojko

Finalisti medobčinske košarkarske lige: ŠKK in Dren

Sotlarjev. Dobil je bolj malo priložnosti, a tiste, ki jih je dobil, je znal izkoristiti. Je neverjetno borben in hiter, a mu na žalost manjka nekaj višine. Na igrišču to zna izničiti, sedaj mora to prenesti še na tekme. Bolj malo sta letos igrala Sabi (Košak srednji) in Lovro, prejšnja leta naša stalna člana. Na tekmah, na katerih sta igrala, sta imela vidni vloži in sta tudi prispevala svoj delež k uspehu ekipe. Ne smemo pa pozabiti našega trenerja Miheca. Svoje čevlje je praktično že obesil na klin in si oblekel trenerski suknjič. Iz tekme v tekmo bolje vodi ekipo, ki ga že precej uboga. Včasih se morda malo preveč zanaša na najboljše, ki niso več tako pripravljeni, kot so bili nekaj let nazaj (beri: rastejo "radiatorji"). Zato ne morejo igrati več toliko, kot so nekoč lahko. Pa nič zato. Vsi delamo napake in Mihec ni pri tem nobena izjema.

Hvale vredno pa je tudi delo naše zapisnikarske mize. Sedaj že utečena kombinacija Nina - Barbara - Irena suvereno vodi vsako tekmo in se ne pusti več zmeti. So zelo zanesljive, saj so bile letos prisotne na prav vseh tekmah (le Nina se je enkrat "izpridila").

Na tem mestu se naj še zahvalim našim sicer maloštevilnim a zato toliko bolj zvestim navijačem in ravnatelju g. Gajšku, ki nam je omogočil igranje v domači telovadnici. V naslednji sezoni pa vas vse vabimo na naše tekme, kjer vam nikoli ne bo dolgčas.

Samo Gazvoda

Se je šentjurskim nogometašem ustavilo?

Pomladanski del 2. lige so začeli dokaj obetavno in prinesli nekaj točk celo z gostovanj, potem pa se je ustavilo. Prvo soboto v aprilu so gostili ekipo Jadran - Šepič, ki se bori za obstanek v ligi, in po dokaj medli igri izgubili z 0 : 1. V prvi ekipi so zaigrali tudi trije mladi Šentjurčani (Dolgan, Gorenjak in Poštrak), ki so, vsaj po moji oceni, vnašali v igro več živahnosti. Zlasti mladi Dolgan je pokazal precejšnjo mero spretnosti. To pa je bilo tudi vse. Ekipa je igrala dobesedno v krču.

Naslednjo soboto si je okoli 350 gledalcev ogledalo derbi med domačim Šentjurjem in vodilnimi Vevčami. Obe ekipi sta zaigrali zelo borbena, imeli nekaj lepih priložnosti, vendar

razpoložena vratarja nista izgubila koncentracije in ostalo je pri pravičnem izidu 0:0. Domači so proti koncu tekme krepko omagali in ni manjkalo prav mnogo, da bi vse točke šle v Ljubljano. Kljub neodločenemu rezultatu pa so eni le nekaj pridobili drugi pa izgubili. Šentjurčanom se obeta zaostala novembrska plača, igralcem Vevč pa se je izmuznilo 6000 mark, ki bi jih dobili, če bi iz Šentjurja prinesli vse tri točke.

Naslednje tekme bodo zagotovo pokazale, če NK Šentjur res zmanjkuje (finančne) sape.

S.J.

ŠAH

31. marca je na Sladkem vrhu potekal mednarodni turnir v aktivnem šahu, ki se ga je udeležilo tudi nekaj šentjurskih šahistov. Med 173 tekmovalci je bil Jazbinšek 36, Drobne 37, Plahuta 63, Jernej Simon pa je pristal na 123 mestu.

Organizatorji so se izkazali z bogatimi denarnimi in z okoli 100 praktičnimi nagradami.

Mesečni turnir Biščanu

Na marčevskem turnirju je zmagal Biščan 5.5, sledijo Jazbinšek, Gazvoda in Kolman 5, Plahuta 4.5 točke.

V skupni razvrstitvi vodi Gazvoda 17 točk, Plahuta 14.5, Biščan in Kolman po 11, Potočnik 9 točk. Naslednji turnir bo v petek 25. aprila.

Šentjurčani solidni

Maribor je bil gostitelj državnega prvenstva v aktivnem šahu. Med 118 nastopajočimi je novi državni prvak postal Mihajlčičin. Najboljši Šentjurčan je bil Gazvoda 30, Plahuta 47, Drobne 51, Jazbinšek 52, Jernej Simon pa je zasedel 92. mesto.

Dvojna klubska zmaga

V kadetski šahovski ligi na marčevskem turnirju je zmagala mlada šentjurska članica Srdič Urška. Drugo mesto je pripadlo njenemu bratu Srdič Gregorju. Jernej Simon je bil osmi. Lep uspeh mladih šentjurskih šahistov.

S.J.

Košarka - A1 se oddaljuje

Kot izgleda bodo šentjurski košarkaši tudi naslednjo sezono igrali v A2 ligi. Čeprav je do konca razigravanj še kar nekaj tekem, ima največje možnosti za uvrstitev v prvo ligo novomeška Krka. Šentjurčani so do sedaj pokazali spremenljivo košarko. Po razmeroma dobrih igrah doma, čeprav so si tudi na domačem igrišču privoščili kar nekaj krepkih porazov, sledijo hudi porazi v gosteh.

V sredo, 17.6. 1997, se je obetala prava košarkarska noč. Šentjurčani so gostili ljubljanskega Slovana, ki je do sedaj zmagal vse tekme v razigravanjih. Šentjurčani niso

začeli slabo, vendar sta si v uvodnih minutah Urbanija in Kahvedžič hitro priigrala vsak po tri osebne napake in šentjurčani so drseli novemu porazu naproti. Kar pa se vodenja tekme tiče, trener Jerič zagotovo ni dobil kakšnih novih ratingških točk. Po odigranih petih tekmah razigravanja šentjurčani zasedajo 15. mesto, Ljubljanski Slovan pa ostaja nepremagan.

Ekipa Šentjurja ima nekaj odličnih igralcev in bi lahko bila z enim visokim centrom eden izmed resnejših kandidatov za prvo ligo, čeprav pri ekipnih športih ponavadi ne odloča moč posameznega igralca, pač pa občutek pripadnosti ekipi. Naši košarkarji pa so, kar se tega tiče, pravi team.

S.J.

Koliko komu?

V šentjurskih športnih krogih pridušeno vre. Fantje so dobili merila pristojnih ministrstev in si hitro izračunali, koliko denarja naj bi jim po slovenskih normah kanilo v njihove klubske mošnjčke. Dobro volje je bilo takoj konec, ko je bežen pogled v občinski proračun pokazal, da je v njem športu namenjeno le 53% od izračunane vsote.

Povprašali smo g. Peperka, ki je na Občini zadolžen za področje družbenih dejavnosti, kako se bodo izvili iz te pasti.

"Zadeva je precej jasna. Za razpolaganje z občinskim proračunom je pristojen Občinski svet in če je on določil za športno dejavnost 53% od republiških meril, bomo pač morali priti skozi s temi odstotki. Vsa merila bomo seveda upoštevali, toda pokrivali jih bomo vsem upravičencem le do odstotka, ki bo določen v občinskem proračunu."

Kaj pravzaprav določajo ta merila?

"Merila so precej obsežna, zato jih bom podal le okvirno. Gre za to, da je občina dolžna skrbeti le za organizirani šport otrok in mladine do 19. leta ter za rekreacijsko dejavnost odraslih. Pri tem imajo prednost športi, ki imajo nadgradnjo do

članskih ekip, pri šolskih športnih društvih pa tisti športi, ki so razviti po vsej občini. To so v našem primeru nogomet, atletika, košarka in šah. V teh dejavnostih naj bi proračun zagotavljal sredstva za kadre, trenerje in za telovadnice oziroma igrišča. Pri organizirani rekreaciji, v to kategorijo pa spadajo tudi vsi drugi športi od malega nogometa do študentske košarke, mora biti vadba organizirana najmanj za 20 ljudi. Za rekreacijo občina pokriva le stroške telovadnice oziroma igrišča. Tekmovalni šport odraslih ni na plečih občine."

In kakšna je letošnja razdelitev športnega tolarja?

"Ni še dokončno dogovorjena, zato jo bom raje predstavil v naslednji številki ŠN."

Vabilo

Vabimo vas na slovesno proglasitev športnika leta 1996, ki bo v četrtek, 24. aprila ob 19. uri, v skupščinskih dvorani na Občini.

Uredništvo ŠN

Modernizacija

Cerkveni pevski zbor Sv. Filipa in Jakoba iz Jakoba se bo glede na sestavo v kratkem preimenoval v zbor Sv. Čater - Šuster.

Kraljice so nezaupljive

Takoj, ko se je zvedelo, da je Občinski svet imenoval komisijo, ki bo reševala Slivniško jezero, je Jezerska kraljica dvignila sidro in "odplula" na Celjsko. Očitno tudi ona ne zaupa naši demokraciji.

Kraljice so nezaupljive - drugič

Globalji vzrok nezaupljivosti je še neznanka. Dobro obveščeni jeziki izbirajo med dvema možnostima. Po prvi verziji naj bi bila kriva sestava komisije Občinskega sveta, saj naj bi bili v njej tisti, ki so Slivniško jezero pripeljali v njegov nezavidljivi položaj, po drugi verziji pa je pobegnila zato, ker je v letih svojega bivanja v Slivnici spoznala, da z njenim kraljevanjem v samostojni slivniški občini ne bo nič.

Inovativni župan

Župan je v občinskem svetu uveljavil nov pojem "nemarno postavljeno vprašanje". Učinkovito ga je uporabil za neučinkovit odgovor g. Zupancu iz LDS, zakaj ni bilo seje občinskega sveta več kot dva meseca. Za nemarnost je gotovo šlo, le da si gospodje svetniki niso prišli čisto na jasno, na kateri strani.

Slon v občinskem zaključnem računu

Oceno, da je občinski Nadzorni odbor sestavljen tako spretno, da v proračunu ne bi našel niti slona, je predsednik tega odbora s svojim poročilom na zadnji seji OS odločno demantiral. Slona bi iskal in tudi našel - da bi se mu lahko pravočasno izognil.

Poznavalci

Sodeč po zavrnjenih amandmajih k občinskemu proračunu so v šentjurski občini največji negativci učitelji in občinski uradniki. Občinski svetniki so tako enim kot drugim tako pridno klestili proračunske denarje, da bi neuki človek že lahko pomislil na tisto zgodbo o ciganskem konju. Pa menda sploh ni tako kritično. Le jemati je treba, kjer je, pravijo poznavalci.

Občinske plače kmalu na mizi

Župan je sicer najodločneje zavrnil možnost, da bi občinskim svetnikom pokazal občinske plače, toda sodeč po amandmajih k proračunu bodo prav kmalu tako "shujšane", da jih sploh ne bodo hoteli več skrivati.

Kakšna je vest g. Zatlerja?

Po uničujoči kritiki predloga proračuna je občinski svetnik iz Združene liste pozval kolege svetnike, da glasujejo za proračun. In to naj storijo celo po lastni vesti. Ker sam kasneje za proračun ni dvignil roke, se resno postavlja vprašanje agregatnega stanja njegove vesti.

Spopad za volivce

Borba za volivce med SKD in SLS se je prenesla tudi v Občinski svet. Tako SLS kot SKD računata, da držita svoje čvrsto v pesti in se podajata na sosedov zeljnik. Eselesovci pihajo s svojimi amandmaji na dušo vernikom, eskadejevci pa kmetom. Svetniki drugih strank se največkrat modro držijo ob strani in da se ne bi zamerili niti kmetom niti vernikom, sploh ne upajo dvigniti svojih ročic - in vse ostane brez odločitve. Očitno bo v Občinski svet potrebno uvesti tajno glasovanje za vsako odločitev.

Statistika ne laže

Sodeč po letnem policijskem poročilu smo šentjurski občani v primerjavi s prejšnjim letom postali zelo pridni. Statistika seveda ne laže, le da iz nje ni mogoče razbrati, če za našo pridnost niso morda najbolj zaslužni manj pridni policisti.

Kdo je ukinil Pepco Planinc?

Ker je s svojim grdim jezikom največ mlatila po gospodih iz KS, naj bi jo ugasnili le - ti. Škoda! Z ozirom na to, da vodstvo KS že dve leti ni sklicalo zbora krajanov, je bila ona že lep čas edini vir informacij.

"Butalci" bodo pomagali

Zarja iz Šentvida se je odločila postaviti na oder komedijo "Butalci", na katere brezplačni ogled vabi vse funkcionarje KS Planina. Menda z vzgojno - izobraževalnimi nameni!

OPTIKA GLEŠČIČ s.p.

BORIS GLEŠČIČ
Šentjur, Ul. Dušana Kvedra 6b
Tel.: 0609/623 480

Poslujemo
vsak dan od 9. do 16. ure, sobota od 8. do 12. ure.

NUDIMO VAM:

- strokovno računalniško kontrolo vida
- računalniško izbiro najlažjih in najboljših vrst stekel
- očesna ambulanta

OČALA VSEH VRST:

- fotosenzibilna
- bifokalna
- multifokalna (z garancijo)
- stanjšana
- plastična
- sončna očala RAYBAN
- najboljše kontaktne leče, mehke in poltrde, proizvajalca Bauch & Lomb

CARL ZEISS, ESSLOR

- vse dioptrijske podatke vodimo računalniško

**Plačilo možno
na več čekov**

10 LETNA TRADICIJA, RAZLOG ZA ZAUPANJE

ŽALUJKA d.o.o.

Dramlje

podjetje za pogrebne storitve

24 ur na dan:

063/798-332 in
0609/638-194

ali v Cvetličarni Majda
v Šentjurju,
od pon. do pet.: 8 - 18,
sob.: 8 - 12
Tel.: 741-100

ko ugasne življenje:

pogrebna oprema in material, prevozi,
urejanje in
postavitve mrliške sobe, cvetni aranžmaji in
sveče
(dostava na dom), organizacija pogrebov,
urejanje
dokumentacije, posredovanje osmrtnic,
zabval,
izkopi, urejanje grobov